

ΠΙΝΑΚΑΣ ΣΥΝΤΜΗΜΕΝΩΝ ΟΝΟΜΑΤΩΝ

AM:	Κατώτερα Στελέχη (δέν πρόκειται περί οργάνωσης).
CA:	Έπιτροπές Δράσης.
CAL:	Έπιτροπές Δράσης Λυκείων.
CFDT:	Γαλλική Δημοκρατική Συνομοσπονδία Έργασίας. Δημιουργήθηκε απ' τή CFTC. Ένώ ή τελευταία δεχόταν μόνο καθολικούς, ή CFDT δέν θάζει κανένα περιορισμό. Είναι ανεξάρτητη απ' τά πολιτικά κόμματα. Αντιπροσωπεύει κυρίως εργάτες τών αναπτυγμένων βιομηχανιών, ιδιαίτερα τεχνίτες.
CFTC:	Γαλλική Συνομοσπονδία Χριστιανών Έργατών πού διατηρείται σκιωδώς από λίγα μέλη τής παλιάς CFTC.
CGC:	Γενική Συνομοσπονδία Στελεχών.
CGT:	Γενική Συνομοσπονδία Έργασίας, ή μεγαλύτερη εργατική ένωση τής Γαλλίας, είναι τυπικά ανεξάρτητη απ' τό ΚΚ αλλά στην πραγματικότητα ελέγχεται απ' αυτό. Έκπροσωπεί κυρίως χειρώνακτες.
CLEOP:	Έπιτροπές Διασύνδεσης Φοιτητών-Έργατών-Άγροτών.
SNJA:	Ένωση Νέων Άγροτών και Άγροτικών Έργατών.
SNPF:	Έθνική Ένωση Γάλλων Έργοδοτών.
CRS:	Άστυνομία Καταστολής Διαδηλώσεων, κάτι αντίστοιχο μέ τά ελληνικά ΜΑΤ.
FER:	Όμοσπονδία Έπαναστατών Φοιτητών, δογματική τροτσκιστική οργάνωση.
FNJA:	Ένωση Νέων Άγροτών και Άγροτικών Έργατών.
FO:	Έργατική Δύναμη, πιο σωστά CGT-FO, ένωση πού προήλθε από μιά διάσπαση τής CGT μετά τόν πόλεμο, μέ άφορμή τόν έλεγχο πού άσκούσε τό ΚΚ και τή φιλορωσική πολιτική. Η FO συνδέεται μέ τά Άμερικάνικα συνδικάτα κι υπάρχουν υπόνοιες ότι χρηματοδοτείται απ' τή CIA, τά μέλη τής είναι κυρίως χαρτογιακάδες.
PC:	Κ.Κ.
PSU:	Σοσιαλιστικό Κόμμα Γαλλίας.
RATP:	Έθνικοποιημένη έταιρία πού ελέγχει τά μέσα συγκοινωνίας του Παρισιού.
SNCF:	Έθνική Έταιρία Γαλλικών Σιδηροδρόμων, έθνικοποιήθηκε μετά τόν πόλεμο.
SNECMA:	Έθνική Έταιρία Έρευνας και Κατασκευής Άεροπλάνων, μιά απ' τες πρώτες έταιρίες πού έθνικοποιήθηκαν μετά τόν πόλεμο
SNESup:	Έθνική Ένωση Άνωτάτης Έκπαίδευσης, άκροαριστερή οργάνωση πού ενώ εκπροσωπούσε θεωρητικά όλο τό πανεπιστημικό προσωπικό στην ουσία εκπροσωπούσε τό κατώτερο.
SNI:	Έθνική Ένωση Δασκάλων.
UEC:	Ένωση Κομμουνιστών Φοιτητών, ή φοιτητική οργάνωση του ΚΚ.
UNEF:	Έθνική Φοιτητική Ένωση Γαλλίας, ή κυριότερη φοιτητική ένωση, άριστερών τάσεων.
UNR:	Ένωση για τή Νέα Δημοκρατία, ένα απ' τά διαδοχικά όνόματα του γκαλλικού κόμματος.

ΧΡΟΝΟΛΟΓΙΚΟΣ ΠΙΝΑΚΑΣ ΤΩΝ ΓΕΓΟΝΟΤΩΝ

(Ο πίνακας πού θ' ακολουθήσει πρέπει νά χρησιμοποιηθεί μέ προσοχή. Μόλο πού είναι κάπως έκτεταμένος, είναι καθαρά ένδεικτικός, κι ό μοναδικός του στόχος είναι νά δώσει τό περίγραμμα τής δυναμικής τών γεγονότων όχι νά υποκαταστήσει μιάν άνάλυση).

ΤΟ ΠΡΟΟΙΜΙΟ

Άνοιξη 1967

Μετά τες γενικές εκλογές στις όποιες τά κόμματα τής Άριστερας άποκόμισαν σημαντικά όφέλη, ή Γαλλία σαρώνεται από ένα άπεργιακό κύμα, τόσο στον ιδιωτικό όσο και στο δημόσιο τομέα. «Άγριες» άπεργίες ξεσπώνε στο Μπερλιέ και στη Ροντ-ασετά. Μηχανικοί, τεχνίτες και χαρτογιακάδες συμμετέχουν μαζικά. Ίδρύονται οι CVL (Έπιτροπές Λυκείων για τό Βιετνάμ) - οι πρώτες πολιτικές οργάνώσεις πού τά μέλη τους προέρχονται από τά λύκεια. Αύξηση τών μελών τής τροτσκιστικής JCR (Έπαναστατική Κομμουνιστική Νεολαία) πού ιδρύθηκε στα 1966 σε αντίθεση μέ τήν «έλλειψη άγωνιστικότητας» του ΚΚΓ.

Καλοκαίρι 1967

Η Κυβέρνηση θεσπίζει μιά σειρά νόμων πού ευνουχίζουν τό σύστημα κοινωνικών άσφαλίσεων.

Άύγουστος 1967

Ένίσχυση του ΚΚΓ στις δημοτικές εκλογές. Μέ τήν έναρξη του άκαδημαϊκού χρόνου έμφανίζονται οι πρώτες τάσεις άμφισβήτησης του περιεχομένου τών σπουδών και τής ιεραρχικής οργάνωσης του πανεπιστημίου του Παρισιού, πού λειτουργούσε από τά 1964 στη Ναντέρ.

Χειμώνας 1967

Κηρύσσεται 24ωρη άπεργία από τήν CGT και τήν CFDT, στην όποία παίρνουν μέρος μαθητές από 8 Παριζιάνικα λύκεια. Η κυβέρνηση θεσπίζει νέους φόρους, ενώ άρνιέται νά δώσει μισθολογικές αύξήσεις στους εργάτες τών έθνικοποιημένων βιομηχανιών.

Γενάρης 1968

Ο αριθμός τών άνέργων φτάνει τις 500.000, πού ή πλειονότητα είναι νέοι, ενώ ένα έξαιρετικά μεγάλο ποσοστό απ' αυτούς είναι ειδικευμένοι. Οι μισθολογικές άνισότητες επιτείνονται. Μιά άπεργία στο λύκειο Κοντορσέ, μέ άφορμή τήν άποβολή ενός μαθητή για πολιτικές δραστηριότητες, οδηγεί στη δημιουργία τής CAL, μιάς έπιτροπής υπεράσπισης τών μαθητών λυκείων. Η CAL έρχεται σ' έπαφή μέ τούς καθηγητές και κάνει μιά έκστρατεία για εκπαιδευτικές μεταρρυθμίσεις. Διαμαρτυρία τών φοιτητών για τό φακέλλωμα τών πολιτικά ένεργητικών φοιτητών. Η Μόντ γράφει ότι ένας από τούς ήγέτες τών φοιτητών είναι ένας άναρχικός πού λέγεται Ντανιέλ Κόν-

Μπεντίτ. Στην Καγιέν και τό Λεμάν γίνονται όδομαχίες, όταν ή άστυνομία έπιχειρεί νά διαλύσει μιά διαδήλωση ενάντια στην άνεργία.

Φλεβάρης 1968

Πτώση τής έπιρροής του Κ.Κ στή νεολαία, πράγμα πού τό κάνει νά υιοθετήσει μιά πιό άγωνιστική γραμμή άπέναντι στόν πόλεμο του Βιετνάμ. Η κυβέρνηση έπεμβαίνει στή διοίκηση τής Σινεματίκ και προσπαθεί ν' άπολύσει τό διευθυντή της, Ανρύ Λαγκλουά. Η όργη των παραγωγών και των σκηνοθετών δίνει τό έναυσμα γιά μιά συζήτηση του ρόλου τής κουλτούρας στην κοινωνία. Ο Αντρέ Φιλίπ (πρώην σοσιαλιστής ύπουργός) παραιτείται από την προεδρία των Maisons de Jeunes (πολιτιστικών όργανώσεων νεολαίας), έπειτα από ένα διαπληκτισμό πάνω στό ζήτημα τής συμμετοχής των νέων στή λειτουργία τής όργάνωσης.

Μάρτης 1968

Στό πανεπιστήμιο.

2 Μάρτη: Διαδηλώσεις στή Ρέν και τή Μπρεσανσόν γιά τά δικαιώματα των φοιτητών στις φοιτητικές έστίες.

9 Μάρτη: Διαδηλώσεις στό Νανσύ γιά τόν έκσυγχρονισμό του προγράμματος σπουδών και τή μείωση τής ύλης διδασκαλίας.

10 Μάρτη: Η UNEF (ΕΦΕΓ) ή μεγαλύτερη φοιτητική όργάνωση, με πάνω από 80.000 μέλη, κερδίζει τό δικαίωμα άντιπροσώπευσης των Παριζιάνων φοιτητών, αλλά χάνει τό δικαίωμα αυτό στις έκλογές τής Λιλ.

15 Μάρτη: Διαδηλώσεις γιά τή μεταρρύθμιση του πανεπιστημίου στό Παρίσι, Σαιντ Έτιέν, Κλερμόν-Φεράν, Ντιζόν και Μπορντώ – ή τελευταία ιδιαίτερα βίαιη.

21 Μάρτη: Διαδηλώσεις στή Νάντη ενάντια στην άστυνομική τρομοκρατία.

22 Μάρτη: Μετά τή σύλληψη των ήγετών τής CNV (Έθνική Έπιτροπή γιά τό Βιετνάμ) στό Παρίσι, γίνεται, στή Ναντέρ, κατάληψη ενός άμφιθεάτρου κι ύστερα του διοικητικού μπλόκ από 142 φοιτητές, πού συζητάνε πάνω στην ανακάλυψη νέων μέσων γιά τήν άλλαγή τής κοινωνίας. Αρχικά παίρνουν τό όνομα έπιτροπή των 142, αλλά σύντομα θά υιοθετήσουν τό όνομα **Κίνημα 22 Μάρτη**.

23 Μάρτη: Κατάληψη του διοικητικού μπλόκ του Πανεπιστημίου τής Ντιζόν, σέ διαμαρτυρία γιά τήν καταστολή τής πολιτικής δραστηριότητας των φοιτητών.

26 Μάρτη: Συγκέντρωση διαμαρτυρίας στό Παρίσι ενάντια στις προτάσεις του κοσμήτορα Ταμάνσκι. (Είχε εισηγηθεί τόν περιορισμό του αριθμού των εισακτέων φοιτητών στό πανεπιστήμιο). Άμφισβητείται ό ρόλος του πανεπιστημίου.

29 Μάρτη: Η πρώτη συνέλευση του Κινήματος Δράσης στό Πανεπιστήμιο (MAU) πού ιδρύθηκε από ομάδες δυσαρεστημένων από τήν αδράνεια τής UNEF, άπαγορεύεται από τόν πρύτανη τής Σορβόνης Ζάν Ρός.

Στά λύκεια:

22 Μάρτη: Διαμαρτυρία πολλών όργανώσεων των Παρισινών λυκείων γιά τή σύλληψη των ήγετών τής CNV.

23 Μάρτη: Μαθητικές διαδηλώσεις στή Νίς, υπέρ τής έλευθερίας τής πολιτικής έκφρασης στα λύκεια.

Στά έργοστάσια:

2 Μάρτη: Η CGT κι ή CFDT άπορρίπτουν τήν εισοδηματική πολιτική τής κυβέρνησης στό δημόσιο τομέα.

9 Μάρτη: Διαδήλωση ενάντια στην άνεργία στό Νανσύ.

13 Μάρτη: Όδομαχίες στή Ριντόν (Βρεττανή) ανάμεσα σέ άστυνομικούς κι άπεργούς εργάτες, με τούς όποιους είχαν ένωθεί όργανώσεις άγροτών.

29 Μάρτη: Άπεργία στα ναυπηγεία τής Ρουέν.

Στις κοινότητες:

12 Μάρτη: Ηττα των Γκωλικών από τήν άνεξάρτητη ένωση ένοίκων, στις έκλογές γιά τήν ανάδειξη συμβουλευτικής έπιτροπής γιά τό έπιδοτούμενο από τήν κυβέρνηση στεγαστικό πρόγραμμα στή Σαρσέλ, κοντά στό Παρίσι. Στην ουσία πρόκειται γιά τήν ήττα τής γκωλιστικής «συμμετοχής» από τήν κοινοτική αυτοδιοίκηση.

Άπρίλης 1968

19 Άπρίλη: Φοιτητική διαδήλωση σέ άλληλεγγύη με τόν Ρούντυ Ντούτσκε, πού τραυματίστηκε από έναν όπλοφόρο, συγκεντρώνει κάμποσες χιλιάδες κόσμου στό Καρτιέ Λατέν. Σ' όλη τή χώρα γίνονται διαδηλώσεις γιά τή μεταρρύθμιση του πανεπιστημίου.

21 Άπρίλη: Στή γενική συνέλευση τής UNEF καμιά όμάδα δέν πετυχαίνει τήν έγκριση του προγράμματός της. Πρόταση γιά τήν άνάληψη από τούς φοιτητές τής ήγεσίας, στην έπικείμενη σύγκρουση Κυβέρνησης – εργαζομένων, άπορρίπτεται. Ο Ζάκ Σοβαζώ, μέλος του PSU, άναλαβαίνει προσωρινά χρέη προέδρου.

22 Άπρίλη: Άπεργία του διδακτικού προσωπικού τής Ιατρικής Σχολής του Πανεπιστημίου του Παρισιού, γιά τις συνθήκες εργασίας και τό πρόγραμμα διδασκαλίας. Μιά διαδήλωση όργανωμένη από τήν UEC (Ένωση Κομμουνιστών Φοιτητών) συγκεντρώνει μόνο 3.000 άτομα.

23 Άπρίλη: Οι άριστερές όργανώσεις πού έχουν συσπειρωθεί γύρω από τήν **22 Μάρτη**, στή Ναντέρ, ύποστηρίζουν ότι ή UNEF είναι μιά ξεπερασμένη γραφειοκρατία κι ότι τό φοιτητικό κίνημα πρέπει νά προβάλλει πιό άμεσες διεκδικήσεις και νά έπιδοθεί σέ μιά πιό σθεναρή κοινωνική κριτική.

24 Άπρίλη: Άπεργία στην Πανεπιστημιούπολη του Παρισιού, εξαιτίας των άκαμπτων κανονισμών τής Φοιτητικής Έστίας.

25 Άπρίλη: Άναταραχή στή Ναντέρ, στή διάρκεια συζητήσεων άναφορικά με τό ρόλο του πανεπιστημίου. Ο Πιέρ Ζικέν, κομμουνιστής βουλευτής, εκδιώκεται από μιά συγκέντρωση, μήν δίνοντας ικανοποιητικές άπαντήσεις στα έρωτήματα των φοιτητών. Η UNEF καλεί τά μέλη της νά σαμποτάρουν τις έξετάσεις, προκειμένου νά εξασφαλιστεί ή άναδιοργάνωση του πανεπιστημίου. Όμιλία φοιτητών τής Ναντέρ στην Τουλούζη. Έπακολουθεί σύγκρουση άριστερών και δεξιών φοιτητών, με συνέπεια νά κάνουν τήν πρώτη τους εμφάνιση τά CRS (άστυνομία καταστολής διαδηλώσεων).

26 Άπρίλη: Διαδηλώσεις ενάντια στην πειθαρχία και τό πρόγραμμα διδασκαλίας στή Ναντέρ και στό Στρασβούργο. Σύλληψη του **Κόν-Μπεντίτ** κατόπιν καταγγελίας στην ήγήτη τής UNEF.

Στά έργοστάσια:

3 Άπρίλη: Ο Μπενουά Φρασόν, πρόεδρος τής CGT, καταγγέλει τήν CFDT σάν «ψευτο-έπαναστατική όργάνωση», μέσα στά πλαίσια τής γενικότερης κομμουνιστικής επίθεσης ενάντια στίς άριστερές όργανώσεις.

16 Άπρίλη: Άπεργία στήν αυτοκινητοβιομηχανία Μπερλιέ στήν Λυών, όπου συμμετέχουν οι τεχνικοί και διοικητικά στελέχη.

24 Άπρίλη: Μεγάλες διαδηλώσεις ενάντια στήν άνεργία στήν Τουλόν, κατόπιν συμφωνιών τής CGT και τής CFDT.

Η όμοσπονδία συνδικάτων ύφαντουργίας όργανώνει άπεργία γιά τή διεκδίκηση καλύτερων άμοιβών. Άρχίζει μιά σειρά άπεργιών τών ταχυδρομικών γιά μισθολογικά αίτηματα.

25 Άπρίλη: Άπεργίες σ' όλη τή χώρα ενάντια στήν άνεργία.

Στά κόμματα:

7 Άπρίλη: Ο Βαλντέκ Ροσέ, γραμματέας του ΚΚΓ, καταγγέλει τόν «τυχοδιωκτισμό» τών φοιτητικών όμάδων και τό PSU.

ΟΚΑΤΑΛΥΤΗΣ

Τετάρτη 1 Μάη: Γίνονται οι παραδοσιακές έκδηλώσεις γιά τήν Πρωτομαγιά σ' όλη τή Γαλλία. Γιά πρώτη φορά μετά από πολλά χρόνια δίνεται άδεια στό ΚΚΓ νά πραγματοποιήσει πορεία μέσα στό Παρίσι. Οι σχολιαστές σημειώνουν τήν έλλειψη ένθουσιασμού πού επικρατεί.

Πέμπτη 2 Μάη:

Στό πανεπιστήμιο:

Η κριτική τών μεθόδων διδασκαλίας, του περιεχόμενου τών σπουδών και τής πανεπιστημιακής όργάνωσης όξύνεται στή Ναντέρ, στή διάρκεια τής διήμερης Άντι-ιμπεριαλιστικής έκστρατείας, πού όργανώθηκε από τήν **22 Μάρτη**.

Ο Ντανιέλ Κόν-Μπεντίτ και άλλοι φοιτητές κάθονται στό έδώλιο μέ τήν κατηγορία τής έξύβρισης ενός ήγέτη τής UNEF.

Ο Πιέρ Γκραππέν, κοσμήτορας τής σχολής τής Ναντέρ, κλείνει ξαφνικά τή σχολή γιά άόριστο χρόνο. Μεταξύ τών φοιτητών κυριαρχεί μιά «... άληθινή πολεμική ψύχωση» (France-Soir).

Η **22 Μάρτη** καταγγέλει αυτή τήν ενέργεια και όργανώνει μιά άπεργία διαμαρτυρίας γιά τήν παράνομη σύλληψη τών 6 φοιτητών.

Ο πρύτανης τής Σορβόννης Ζάν Ρός, άπαγορεύει τή διανομή προκηρύξεων τής UNEF, γιά άποχή από τίς έξετάσεις.

Πυρπολούνται τά γραφεία τής FGEL (φοιτητικής ένωσης) στή Σορβόννη, από τήν άκροδεξιά όργάνωση Occident.

Ο κομμουνιστής ήγέτης Ζώρζ Μαρσαί, καταγγέλει τό κίνημα τής Ναντέρ. «Οι ψευτοεπαναστάτες στή Ναντέρ κι όπουδήποτε άλλου, πασχίζουν μάταια, δέν πρόκειται ν' αλλάξουν καθόλου τήν ιστορική πραγματικότητα».

Σύγκρουση άριστερών και δεξιών φοιτητών στό Άιξ. Οι φοιτητές θεολογίας στό Μονπελλιέ κατεβαίνουν σέ άπεργία ενάντια στό πρόγραμμα διδασκαλίας.

Παρασκευή 3 Μάη:

Στό πανεπιστήμιο:

Άποκλεισμός του πανεπιστημιακού χώρου τής Ναντέρ από 500 CRS. Έρευνούνται αυτοκίνητα και φοιτητές γιά τήν άνακάλυψη όπλων.

Συγκέντρωση διαμαρτυρίας ενάντια στό κλείσιμο τής Ναντέρ, στή Σορβόννη. Άναιτία επίθεση τής χωροφυλακής μέ δακρυγόνα ενάντια στους φοιτητές μετά τό τέλος τής συγκέντρωσης. Άκολουθούν 596 συλλήψεις. Η Σορβόννη κλείνει.

Η SNESup (Έθνική Ένωση Πανεπιστημιακών Δασκάλων) καλεί τά μέλη τής σέ άπεργία γιά τίς 6 Μάη.

Σάββατο 4 Μάη: Η **22 Μάρτη** καταγγέλει τό ΚΚΓ ότι θέλει νά διαірέσει τίς προοδευτικές δυνάμεις. Σέ μιά σύγχρονη κοινωνία, ύποστηρίζουν, μόνο ένα νέο πολιτικό κίνημα, μέ μιά νέα μορφή δράσης κι όργάνωσης, μπορεί νά έξασφαλίσει τήν άλλαγή.

Κυριακή 5 Μάη: Ο Άλαίν Πεύριφίτ, ύπουργός παιδείας χαρακτηρίζει τήν άπεργία τής SNESup «παράνομη», μέ άποτέλεσμα νά πυκνώσει τίς τάξεις τής, λόγω τής όργής πού προκάλεσαν οι δηλώσεις του.

Καταδικάζονται σέ πρόστιμο και φυλάκιση 7 φοιτητές γιά τή συμμετοχή τους στό γεγονός τής Παρασκευής.

Άπαγόρευση από τήν άστυνομία κάθε διαδήλωσης στήν περιοχή του Παρισιού.

Δευτέρα 6 Μάη: Έξαιτίας τής επέμβασης τών C.R.S. διάφορες διαδηλώσεις όργανωμένες από τούς φοιτητές έξελίσσονται σέ βίαιες συγκρούσεις. Πρώτες καταλήψεις πανεπιστημιακών κέντρων.

Στό πανεπιστήμιο:

Άπεργίες και διαδηλώσεις όργανώνονται από πολλές όμάδες, συμπεριλαμβανόμενης τής UNEF και τής SNESup. Συγκέντρωση 60.000 άτόμων, τό άπόγευμα, στό Σατελέ του Παρισιού. Γιά νά τούς έμποδίσει νά φτάσουν στή Σορβόννη, ή κυβέρνηση καλεί τά CRS. Οι μπάτσοι επιτίθενται στους διαδηλωτές, μόλις φτάνουν στό Καρτιέ Λατέν, και ό άπολογισμός τής βίαιης σύγκρουσης πού άκολουθεί είναι εκατοντάδες συλλήψεις και 739 τραυματίες. Στή σύγκρουση παίρνουν μέρος και μαθητές λυκείων και ύψώνονται τά πρώτα όδοφράγματα.

Οι σχολές θετικών έπιστημών του Μονπελλιέ, τής Μασσαλίας, τής Ντιζόν και τής Γκρενόμπλ κατεβαίνουν κι αυτές σέ άπεργία. Μεγάλες διαδηλώσεις στό Άιξ, τή Γκρενόμπλ, τό Κλερμόν Φεράν, τό Στρασβούργο, τή Ρουέν, τή Τουλουζή και τέλος, τή Νάντη, όπου κηρύσσεται γενική άπεργία. Ο ύπουργός παιδείας ισχυρίζεται ότι ή άναταραχή είναι έργο «φοιτητών πού παίζουν τούς έπαναστάτες». Η **Ούμανιτέ** δίνει δείγματα άνάλογου κρετινισμού.

Η **22 Μάρτη** σχολιάζει: «Έπειδή οι φοιτητές χρησιμοποιούν τώρα τίς μέθοδες τών πιό ένεργητικών τομέων τής έργατικής τάξης, άπομυθοποιώντας τήν έξουσιαστική δομή του πανεπιστήμιου, ριζοσπαστικοποιούν τό δικό τους άγώνα».

Στά λύκεια:

Συγκεντρώσεις κι άπεργίες όργανώνονται από τά παρισινά λύκεια Μισελέ και Κοντορσέ, πού άκολουθούνται από παρόμοιες ενέργειες τών λυκείων του Μοντρέιγ και του Ίβρύ, μέ άποτέλεσμα τήν άπεργία 15 συνολικά λυκείων του Παρισιού.

Στά έργοστάσια:

Άπεργία στό έργοστάσιο τής Σύντ-Αβιασιόν στή Νάντη ένάντια στήν άνεργία. Ή CFDT ύποστηρίζει τά φοιτητικά αίτηματα σέ αντίθεση μέ τή CGT πού άρνείται νά τό κάνει.

Τρίτη 7 Μάη:

Στό πανεπιστήμιο:

Οί διαδηλώσεις στό Παρίσι συνεχίζονται. Ή UNEF καί ή SNESup βγάζουν μιά λίστα κοινών αιτημάτων. Ή άπεργία θά συνεχιστεί, μέχρι ν' άφεθούν έλεύθεροι οί φυλακισμένοι φοιτητές, ν' άποσυρθεί ή άστυνομία άπό τό Καρτιέ Λατέν καί ν' άνοιχτούν ξανά οί πανεπιστημιακές σχολές τής Ναντέρ καί του Παρισιού. Τό **Κίνημα 25 Άπριλη**, πού δημιουργήθηκε στήν Τουλούζη γιά νά προστατέψει τό δικαίωμα τής έλεύθερης πολιτικής συζήτησης, συγκρούεται μέ τήν άστυνομία. Διαδηλώσεις στό Μπορντώ, τή Λιλ, τή Ρέν καί άπεργίες στή Λυών.

Τά γυμνάσια του Παρισιού κατεβαίνουν σέ άπεργία, ύποστηρίζοντας τά αίτηματα τών φοιτητών. Πολλοί νεαροί έργάτες συμμετέχουν σέ μιά φοιτητική διαδήλωση στό Στρασβούργο.

Στά λύκεια:

Οί καθηγητές λυκείων κατεβαίνουν σέ άπεργία. Ή άπεργία έπεκτείνεται στά λύκεια Μπυφών, Άντονύ, Ροντέν, Τυργκό, Σάν Λερμαίν αν Λάιγ, Λά Μπρυγέρ ντέ Βερσάιγ, Παντόν καί Μώ, μέ συνέπεια νά κατέβουν σέ άπεργία 17 συνολικά λύκεια τής περιοχής Παρισιού.

Στά έργοστάσια:

Άπεργία τών τεχνικών του έργοστασίου τής Σύντ-Αβιασιόν στίς Κάννες γιά μισθολογικά αίτηματα.

Οί ταχυδρομικοί άποφασίζουν τή συνέχιση τής άπεργίας τους ώς τήν Πέμπτη.

Ή CFDT διακηρύσσει τήν άπόλυτη ύποστήριξη τής στά δίκαια αίτηματα τών φοιτητών. Οί φοιτητές ζητάνε γιά πρώτη φορά τήν ύποστήριξη τών έργατών.

Στά κόμματα:

Κατόπιν συμβουλής τών Φρανσουά Όρτλί, Ζάκ Φοκκάρ καί Ζάκ Σιράκ, ήγετών τής τεχνοκρατικής πτέρυγας του UNR (Γκωλλιστικό Κόμμα), ό Ντέ Γκώλ προσπαθεί νά εκμεταλλευτεί τήν εύκαιρία γιά νά προχωρήσει σέ μιά τεχνοκρατική μεταρρύθμιση του πανεπιστημίου.

Τό ΚΚΓ καταγγέλει τίς διαδηλώσεις σάν «ένέργειες παραχαϊδεμένων τυχοδιωκτικών στοιχείων».

Τετάρτη 8 Μάη:

Στό πανεπιστήμιο:

Διαδήλωση 20.000 ατόμων στό Παρίσι, κατόπιν καλέσματος τής UNEF, τήν ώρα πού ό πρύτανης συζητάει μέ τούς κοσμητόρες τών διαφόρων σχολών του πανεπιστημίου τόν τρόπο γιά ν' άνοιχτεί ξανά τό πανεπιστήμιο. Οργανώνονται συζητήσεις στίς διάφορες σχολές μεταξύ φοιτητών καί καθηγητών, στίς όποιες παίρνουν μέρος οί Σωβαζώ (UNEF), Ζεσμάρ (SNESup) καί Κόν-Μπεντίτ (22 Μάρτη). Στή Νομική Σχολή του Παρισιού, οί φοιτητές ζητάνε τή δημιουργία μικτών έπιτροπών άπό καθηγητές καί

φοιτητές. Ή σύγκλητος άποφασίζει ότι πρέπει νά συνεργαστεί μέ τούς φοιτητές γιά τή δημιουργία ενός νέου πανεπιστημίου.

Φοιτητική διαδήλωση στή Μασσαλία, όπου συμμετέχει μεγάλος αριθμός έργατών. Ή UNEF δηλώνει: «... όταν δέν έμφανίζεται ή άστυνομία, δέν έπικρατεί χάος». Διαδηλώσεις στήν Γκρενόμπλ (πού ύποστηρίζονται άπό τό προοδευτικό δημοτικό συμβούλιο) στή Λιλ, τή Ρουέν, τήν Μπεσασόν, τήν Καγέν καί τή Νάντη. Ο Ζάν Πώλ Σάρτρ, κι άλλοι, διακηρύσσουν τήν άπόλυτη ύποστήριξη τους στό φοιτητικό κίνημα.

Στά έργοστάσια:

Οργανώνονται μεγάλες διαδηλώσεις άπό τή CGT καί τή CFDT. Διαδηλώσεις στή Ρέν, τό Λοριάν, τό Μπρέστ, τό Λεμάν, τό Σάν Μπριέ καί τή Νάντη, μέ κοινή συμμετοχή φοιτητών- έργατών. Γίνονται συζητήσεις στή Νάντη, προκειμένου νά βρεθεί τρόπος κοινής δράσης φοιτητών-έργατών. Ή CGT ζητάει άπό τήν κυβέρνηση νά ξαναοίξει τά πανεπιστήμια. Ή CFDT άνακοινώνει τήν πλήρη ύποστήριξη τής στήν UNEF.

Στά κόμματα:

Ή κυβέρνηση προσπαθεί νά κερδίσει χρόνο. Ή UJCF (Ένωση Κομμουνιστικής Νεολαίας) προειδοποιεί τούς φοιτητές ότι «παίζουν μέ τή φωτιά». Σχηματίζονται οί πρώτες **έπιτροπές δράσης**. Στόχος τους είναι νά εγκαθιδρύσουν μιά δημοκρατία έξω άπό τά πλαίσια τής κυρίαρχης πολιτικής δομής καί νά χρησιμεύσουν σάν αντίθεσμοί.

Πέμπτη 9 Μάη:

Στό πανεπιστήμιο:

Ο πρύτανης κι οί κοσμητόρες άποφασίζουν τελικά νά ξαναοίξουν τό πανεπιστήμιο. Οί φοιτητές άρχίζουν νά συγκεντρώνονται γύρω άπό τή Σορβόννη, αλλά πληροφορούνται ότι ό Πεύριφιτ άσκησε βέτο στήν άπόφαση του πρύτανη. Ή UNEF καί ή SNESup άνακοινώνουν ότι ή άπεργία θά συνεχιστεί καί καλούν τούς φοιτητές νά καταλάβουν τό Καρτιέ Λατέν.

Στό Κλερμόν Φεράν, οί φοιτητές οργανώνουν μιά συγκέντρωση μαζί μέ τά εργατικά συνδικάτα, γιά νά έξηγήσουν τή δράση καί τά αίτηματά τους. Διαδήλωση φοιτητών καί νεαρών έργατών τής CFDT στή Λυών. Διαδήλωση φοιτητών στή Ντιζόν, πού ύποστηρίζεται άπό τίς τοπικές οργανώσεις τών CGT, CFDT, CGT-FO (Όμοσπονδία Σοσιαλιστικών Συνδικάτων), PCF, FGDS καί PSU. Καταλήψεις σχολών στό Στρασβούργο, τή Νάντη, καί τή Ρέν, ενώ γίνονται διαδηλώσεις στή Ρέμ, τό Μέτς, καί τό Αιξ.

Στά λύκεια:

Πολλά λύκεια παίρνουν μέρος σέ μιά συγκέντρωση στή Μιπιαλιτέ του Παρισιού, όπου ό Έρνεστ Μαντέλ διακηρύσσει: «Ο άγώνας πρέπει νά όδηγήσει σ' ένα γενικότερο άγώνα τής εργατικής τάξης γιά μιά σοσιαλιστική επανάσταση». Τά λύκεια τών έπαρχιών άρχίζουν νά προσχωρούν στό κίνημα, ιδίως στή Ρουέν.

Πολιτιστικές δραστηριότητες:

Οί τεχνικοί τής τηλεόρασης διαμαρτύρονται ότι ή ORTF (Υπηρεσία Γαλλικής Ραδιοφωνίας καί Τηλεόρασης) άγνοεί τίς διαδηλώσεις. Ο Κόν-Μπεντίτ έρχεται σέ ρήξη μέ τόν κομμουνιστή ήγέτη Λουί Άραγκόν, πάνω στό ζήτημα του χαρακτήρα μιάς

πολιτιστικής επανάστασης.

Παρασκευή 10 Μάη:

Αρνούμενη νά προχωρήσει σέ διάλογο, ή κυβέρνηση καταφεύγει ξανά στά CRS.

Στά πανεπιστήμια καί τά λύκεια:

Τό απόγευμα άνοίγει τό πανεπιστήμιο τής Ναντέρ. Τήν ίδια ώρα γίνεται ή μεγαλύτερη διαδήλωση τών λυκείων, πού συγκεντρώνει 5.000 μαθητές. Διεξάγεται άνοιχτή συζήτηση γιά τό τί θά κάνουν, άφου προηγουμένως άρνηθούν νά έπιτρέψουν σέ άντιπρόσωπους τών πολιτικών κομμάτων νά βγάλουν λόγο. Σέ λίγο προστίθενται κι άλλα άτομα κι άποφασίζεται ή άπόρριψη τής εκπαιδευτικής μεταρρύθμισης καί νά γίνει πορεία μέ τελικό στόχο τήν κατάληψη τής Σορβόννης. Άργά τό απόγευμα ό αριθμός τών διαδηλωτών άνέρχεται σέ αρκετές εκατοντάδες χιλιάδες. Τό βράδυ, τό Καρτιέ Λατέν έχει καταληφθεί. Ο Ρός λέει ότι θά διαπραγματευτεί μέ τούς ήγέτες, αλλά άποθαρρύνεται άπό τήν κυβέρνηση. Όταν ό Πεύριφιτ μαθαίνει ότι ό Ρός διαπραγματευόταν μέ τόν Κον-Μπεντίτ πηγαίνει στή Σορβόννη γιά νά του πει νά μήν ενδώσει στόν «όχλο». Άργότερα έξομολογείται σ' έναν πρώην συμμαθητή του ότι δέν είχε καμιά έκλογή πάνω σ' αυτό τό ζήτημα, γιατί οι διαταγές ήρθαν «άπό πολύ ψηλά». Στο μεταξύ οι διαδηλωτές είχαν ύψώσει πάνω άπό 60 όδοφράγματα. Οι καθηγητές Σβάρτς καί Μονό κάνουν μία μεσολαβητική άπόπειρα, αλλά ενώ ό πρύτανης κάνει μία τηλεοπτική έκκληση στους φοιτητές, τά CRS παίρνουν διαταγή νά έπιτεθούν. Τό Σάββατο τό πρωί τό Παρίσι θά ζήσει τις χειρότερες όδομαχίες πού έγιναν έδώ καί έναν αιώνα. Τά CRS χρησιμοποιούν τοξικά άέρια πού χρησιμοποιήθηκαν στό Βιετνάμ. Οι μάχες έχουν σαν άποτέλεσμα εκατοντάδες συλλήψεις, εκατοντάδες τραυματίες καί τήν καταστροφή τουλάχιστον 180 αυτοκινήτων. Πάνω άπό 300 καθηγητές άρνούνται νά βαθμολογήσουν στις έξετάσεις σ' ένδειξη διαμαρτυρίας. Οι καθηγητές Λ. Σβάρτς καί Μ. Κλαβέλ παραιτούνται. 20 άπό τά 30 παρισινά λύκεια άπεργούν, ενώ έχουν καταληφτεί άλλα 354 στην ύπόλοιπη χώρα. Κατάληψη τών πανεπιστημίων τής Νάντης καί του Μπορντώ. Οι φοιτητές όργανώνουν στό Μπορντώ μία κοινή συγκέντρωση μέ τή CGT καί τή CFDT. Διαδηλώσεις στην Τούρ, τή Λιλ, τή Λυών. Όλα τά λύκεια τής Γκρενόμπλ άπεργούν.

Στά έργοστάσια:

Η CGT, ή CFDT κι ή FEN (Έθνική Έκπαιδευτική Όμοσπονδία), βγάζουν ένα κάλεσμα γιά γενική άπεργία τήν Πέμπτη.

Πολιτιστικές δραστηριότητες:

Δίνεται άδεια στην ORTF νά καλύψει τις διαδηλώσεις. Τό Ράδιο Λουξεμβούργο, ένας άνεξάρτητος ραδιοφωνικός σταθμός, δέχεται άπειλές άπό τήν κυβέρνηση, ενώ οι ρεπόρτερ του παρενοχλούνται άπό τήν άστυνομία.

Σάββατο 11 Μάη:

Στά πανεπιστήμια:

Τό Σάββατο τό πρωί οι διαδηλώσεις παίρνουν τήν πιό βίαιη τροπή. Τά CRS χρησιμοποιούν χειροβομβίδες τοξικών αερίων. Άνθρωποι άρπάζονται άπό τ' αυτοκίνητα καί ά καφέ καί ξυλοκοπούνται. Σύμφωνα μέ τις μαρτυρίες πού δόθηκαν σέ μία έπιτροπή ών UNEF/SNESup κάμποσες γυναίκες βιάστηκαν άπό άστυνομικούς μέσα στους δρό-

μους. Ο Ζώρζ Πομπιντού, ό τότε πρωθυπουργός, ανακοινώνει: «Ζητώ άπ' όλους κι ιδιαίτερα άπό κείνους πού είναι ήγέτες άντιπροσωπευτικών φοιτητικών όργανώσεων ν' άπορρίψουν τις προβοκάτσιες λίγων επαγγελματιών άγκιτατόρων καί νά συνεργαστούν...» Στις 11 μ.μ. ό Πομπιντού ανακοινώνει ότι ή Σορβόννη θ' άνοίξει τή Δευτέρα, ότι ή άστυνομία θ' άποσυρθεί κι ότι τό ζήτημα τών συλληφθέντων θά «έξεταστεί». Άλλ' αυτά δέν ικανοποιούν ούτε τά μίνιμουμ αιτήματα τών φοιτητών καί τών καθηγητών τους.

Η Νομική καί Οικονομική Σχολή του Παρισίου συγκροτεί τις πρώτες μεικτές έπιτροπές προσωπικού-φοιτητών. Κατά τή γνώμη τους, τό έξουσιαστικό πανεπιστήμιο δέν ύπάρχει πιά. Στή Νάντη καταλαμβάνεται ό σιδηροδρομικός σταθμός άπό φοιτητές καί νεαρούς εργάτες καί γίνεται κατάληψη τής Σχολής Θετικών Έπιστημών.

Στά λύκεια:

Διαδήλωση, πού τήν άκολουθεί μία άπεργία τών λυκείων τής Νάντης.

Στά έργοστάσια:

Διαδήλωση 20.000 ατόμων στην Λιλ, ενάντια στην άνεργία, πού μετατρέπεται σέ διαδήλωση ύποστήριξης τών φοιτητικών αιτημάτων.

Στά κόμματα:

Ο Γκωλιστής βουλευτής Ρενέ Καπιτάν δηλώνει: «Είναι ήλιθιο νά έξαπολύουμε χιλιάδες CRS ενάντια στά παιδιά τών λυκείων του Παρισίου. Κάθε μέρα πού περνάει τό κίνημα επεκτείνεται». Ο Α. Πεύριφιτ ύποβάλλει τήν παραιτήσή του, αλλά αυτή δέν γίνεται δεκτή. Οι γκωλιστές τεχνοκράτες είναι άποφασισμένοι νά χρησιμοποιήσουν τούς φοιτητές γιά νά καταστρέψουν τό φιλελεύθερο πανεπιστήμιο.

Κυριακή 12 Μάη: Η γενική άπεργία, πού κηρύχτηκε άπ' όλες τις μεγάλες συνδικαλιστικές όργανώσεις, συμπεριλαμβανομένων τών φοιτητών, καθηγητών καί μαθητών, έχει φοβερή έπιτυχία. Γίνονται μεγάλες διαδηλώσεις (στη Νάντη διαδηλώνουν 20.000 άτομα, στην Μασσαλία 50.000, στην Τουλούζη 40.000). Άπόπειρες άπό μέρους τής CGT στό Παρίσι, γιά ν' άποκοπούν οι φοιτητικές δυνάμεις άπό τις εργατικές, άποτυχαίνουν. Μεταξύ 3 μμ. καί 8 μμ άπό 600-1.000.000 άνθρωποι, (σύμφωνα μέ διάφορες έκτιμήσεις), κάνουν πορεία στό Παρίσι. Οι διαδηλώσεις παίρνουν βίαιη τροπή στό Κλερμόν Φεράν καί τό Λέ Μάν.

Στό πανεπιστήμιο:

Κατάληψη τής νέας ιατρικής Σχολής στό Παρίσι. Η Σχολή Θετικών Έπιστημών άπαιτεί τήν άπόλυτη άυτονομία του πανεπιστημίου. Οι κοσμητόρες όλων τών Σχολών Κοινωνιολογίας τής χώρας άπειλούν νά παραιτηθούν, αν δέν τερματιστεί ή συγκεντρωτική έκπαίδευση κι ή κυβερνητική επέμβαση. 57 καθηγητές τής Ναντέρ δηλώνουν ότι τό πανεπιστημιακό σύστημα είναι νεκρό κι ότι δέν άναγνωρίζουν πιά τό εκπαιδευτικό σύστημα.

Τό πρωί, τά CRS άποσύρονται άπό τή Σορβόννη. Άκολουθεί άμέσως κατάληψή τής άπό φοιτητές πού άνεμίζουν κόκκινες σημαίες. Άπό κείνη τή στιγμή ή Σορβόννη γίνεται τό κέντρο τής Έπανάστασης. Στεγάζει πολλές έπιτροπές πού δημιουργήθηκαν άπό τή γενική συνέλευση τών φοιτητών, πού πραγματοποιεί νυχτερινές συγκεντρώσεις στό προαύλιο γιά τή λήψη άποφάσεων. Όργανώνονται συζητήσεις καί μαθήματα άπό τούς ίδιους τούς φοιτητές. Τό παράρτημα του Σανσιέ καταλαμβάνεται

κι εγκαθίστανται εκεί οι επιτροπές δράσης. Άμέσως συντονίζουν διαδηλώσεις, οργανώσεις κι αιτήματα κι αρχίζουν νά έρχονται σ' έπαφή με έργατικές οργανώσεις. Δημιουργούνται άμεσες έπαφές με άλλα πανεπιστήμια, τά έργοστάσια τής Ρενώ, τή Σιτροέν, τήν Αίρ Φράνς, τή Ρόν-Πουλένκ και τήν R.A.T.P. (Παρισινό μετρό), και πολλές τοπικές επιτροπές δράσης. Τό βράδυ οι φοιτητές ανακοινώνουν: «Οι έργατες κι οι εργαζόμενοι προσκαλούνται νά έρθουν (στή Σορβόννη) και νά συζητήσουν τά κοινά τους προβλήματα με τούς φοιτητές». Μετά από διαδηλώσεις, καταλαμβάνεται ή Σχολή Κοινωνικών Έπιστημών του Στρασβούργου. Κατάληψη άλλων σχολών στο Κλερμόν Φεράν, τή Ρέν και τή Νάντη.

Στά έργοστάσια:

Όδομαχίες μεταξύ εργατών κι άστυνομίας στο Κλερμόν Φεράν. Οι έργατες τής Ροντσιασέτ, κοντά στή Μπεςανσόν, έτοιμάζονται για μακρόχρονη άπεργία, θεωρώντας τίσ μονοήμερες άπεργίες άνώφελες.

Στίς κοινότητες:

Συγκροτούνται τοπικές επιτροπές δράσης στο Παρίσι και τή Νάντη, για νά συζητήσουν ζητήματα τοπικού αυτοκαθορισμού κι αυτοκυβέρνησης. Αυτές οι επιτροπές επεκτείνονται γρήγορα, ιδιαίτερα στήν Παρισινή «κόκκινη ζώνη», προκαλώντας δυσφορία στο ΚΚΓ, πού τή θεωρούσε προπύργιο του.

Τρίτη 14 Μάη: Τό πανεπιστήμιο τής Ναντέρ διακηρύσσει τήν άυτόνομία του, ένώ του Κλερμόν Φεράν αναστέλλει τίσ έξετάσεις και ζητάει μιά έθνική συνέλευση, για νά συζητηθεί ή άναδιοργάνωση των πανεπιστημίων. Η Καγέν ζητάει συνδιοίκηση του πανεπιστημίου από τό προσωπικό και τούς φοιτητές. Καταλαμβάνεται ή Σχολή Καλών Τεχνών του Παρισίου, ένώ ή Νομική Σχολή συνεχίζει τήν άπεργία. Οργανώνονται οι επιτροπές δράσης του Πανεπιστημίου του Παρισίου, πού στοχεύουν στήν εγκαθίδρυση ενός έλεύθερου Πανεπιστημίου. Στά μίνιμουμ αιτήματα τής γενικής συνέλευσης τής Σορβόννης προστίθονται τώρα ή παραίτηση του Πεύριφίτ και του Γκριμώ, του άρχηγού τής παρισινής άστυνομίας. Η άπεργία τής Ιατρικής Σχολής του Παρισίου επεκτείνεται τώρα και στα νοσοκομεία. Συγκροτούνται μιά μόνιμη συντονιστική επιτροπή στο Παρίσι και μιά οργανωτική επιτροπή για τίσ έπαφές με τά νοσοκομεία και τίσ κλινικές των έπαρχιών. Ός τό βράδυ έχουν καταληφτεί ή κατέβει σέ άπεργία όλα τά πανεπιστήμια τής χώρας. Κατάληψη τής Έθνικής Σχολής Δραματικής Τέχνης.

Στά λύκεια:

Όλα τά λύκεια τής Νάντης άπεργούν: οι καθηγητές ένώνονται με τούς μαθητές. Μίνιμουμ αιτήματα είναι ή άναδιοργάνωση του προγράμματος σπουδών κι ή συμμετοχή των μαθητών. Διαδήλωση περισσότερων από 3.000 μαθητών λυκείων στή Λίλ. Άπεργία στή Μασσαλία με αίτημα τήν άναγνώριση τής C.A.L.

Στά έργοστάσια:

Οι έργατες του έργοστασίου τής Σύντ-Άβιασιόν στή Νάντη, καταλαμβάνουν τό έργοστάσιο και κλειδώνουν τό διευθυντή στο γραφείο του. Άμέσως έρχονται σ' έπαφή με άλλα έργοστάσια τής Σύντ-Άβιασιόν και τό Πανεπιστήμιο τής Νάντης. Ζητώντας συμπάρασταση. Κοινές διαδηλώσεις εργατών-φοιτητών στή Ρουέν και τό Έλμπέφ.

Στά κόμματα:

Ό δήμαρχος τής Γκρενόμπλ διακηρύσσει τήν ύποστήριξή του στο φοιτητικό κίνημα και τίσ επιτροπές δράσης.

Πολιτιστικές δραστηριότητες:

Η ORTF μεταδίδει τελικά ένα πρόγραμμα για τίσ φοιτητικές διαδηλώσεις. Δημιουργείται επιτροπή εργατών-δημοσιογράφων πού ψηφίζει τήν κάθοδο σέ άπεργία, με αιτήματα τή χρησιμοποίηση τής ORTF μόνο για εκπαιδευτικούς σκοπούς και τόν τερματισμό τής κυβερνητικής παρέμβασης.

Τετάρτη 15 Μάη:

Στά έργοστάσια:

Οι άπεργίες κι οι καταλήψεις επεκτείνονται σ' όλη τή χώρα. Οι έργατες του έργοστασίου τής Ρενώ στο Σέινς-Μαριτίμ καταλαμβάνουν τό έργοστάσιο κι έρχονται σ' έπαφή με άλλα έργοστάσια τής Ρενώ. Κατάληψη των ναυπηγείων του Μπορντώ και του έργοστασίου τής Σύντ-Άβιασιόν στίς Κάννες. Ηγέτες τής C.F.D.T παίρνουν μέρος σέ συζητήσεις στρογγυλής τραπέζης με φοιτητές στή Σορβόννη: μεγάλη διαδήλωση ένάντια στήν άνεργία στο Μπορντώ, όπου παίρνουν μέρος και φοιτητές.

Στά πανεπιστήμια:

Άπεργίες και καταλήψεις στο Κλερμόν Φεράν, τή Ρέν, τή Ντιζόν, τό Νανσύ, τήν Άμιέν και τήν Καγέν. Γενικές συνελεύσεις προσωπικού και φοιτητών, για τή συζήτηση του θέματος τής άναδιοργάνωσης, γίνονται στήν Ιατρική Σχολή του Παρισίου, όπου οι καθηγητές συμμετέχουν στίς επιτροπές δράσης, στήν Τουλούζη, στή Γκρενόμπλ, στο Στρασβούργο, όπου τό πανεπιστήμιο διακηρύσσει τήν άυτόνομία του κι ή Σχολή Όδοντιατρικής άποσχίζεται από τήν Ιατρική Σχολή, στο Πουατιέ, τή Ρέν τό Νανσύ, τό Μονπελλιέ, τήν Άμιέν και τή Λυών.

Αναστέλλονται τά μαθήματα κι οι έξετάσεις στή Νομική και τήν Ιατρική Σχολή του Παρισίου. Η άπεργία έξαπλώνεται και στα πολυτεχνεία, τά γυμνάσια, τίσ τεχνικές σχολές, τίσ σχολές κοινωνικών λειτουργιών.

Στά νοσοκομεία:

Τό νοσοκομείο του Άγίου Άντωνίου του Παρισίου διακηρύσσει τήν άυτόνομία του και διαλύει τό πανίσχυρο ιεραρχικό, διοικητικό συμβούλιο.

Πολιτιστικές δραστηριότητες:

Τό Όντεόν, τό έθνικό θέατρο, καταλαμβάνεται τό βράδυ από διαδηλωτές πού τό μεταμορφώνουν σέ χώρο συζητήσεων και συνάντησης φοιτητών, εργατών και καλλιτεχνών.

Στά συνδικάτα:

Πανικοβλημένη από τό ραγδαία άναπτυσσόμενο κίνημα, ή C.G.T προσπαθεί ν' άναχαιτίσει τό άπεργιακό κύμα, ένώ παραδέχεται ότι «ένα νέο πνεύμα άναπτύσσεται». Η C.N.J.A (Ένωση Άγροτικής Νεολαίας) διακηρύσσει τήν ύποστήριξή της στους φοιτητές και έπικροτεί τά αιτήματά τους.

Πέμπτη 16 Μάη: Ό Ζώρζ Πομπιντού δηλώνει: «...όμάδες λυσσασμένων ένθαρρύνουν τήν έξάπλωση του χάους με σκοπό νά καταστρέψουν τήν κοινωνία και τά ίδια τά

θεμέλια της ελεύθερης κοινωνίας μας...» Οί φοιτητές κι οι νεαροί εργάτες άπαντούν στην πρόκληση κι υιοθετούν τό όνομα λυσσασμένοι («γινόμαστε όλο και πίο λυσσασμένοι»).

Στά έργοστάσια:

Τό κύμα τών καταλήψεων συνεχίζει νά εξαπλώνεται, παρότι δέν ύποστηρίζεται άπ' τά συνδικάτα. Ός τό μεσημέρι όλα τά έργοστάσια τής Ρενώ, Κλεόν, Φλέν, Λέ Μάν, Μπουλόν-Μπιγιανκούρ, έχουν καταληφτεί, καθώς και τό έργοστάσιο τής Λόκχνητ στό Μποβαί, ή Nouvelles Messageries de Presse, ή Κλεμπέρ-Κολόμπ, ή Ντρεσσέ Ντιζαρντέν και τά ναυπηγεία στό Λέ Τραίτ, κοντά στή Ρουέν. Προχωρούν στην άπεργία οι εργάτες όρυχειών τής Άλοατείας και τών Άρδευνών.

Στά πανεπιστήμια:

Σύσκεψη φοιτητικών ήγετών στή Βιερζόν, γιά τόν έθνικό συντονισμό τής δράσης και τήν έπεξεργασία τρόπων γιά τήν εξαπλώση του άπεργιακού κινήματος. Οί φοιτητές τής Πολυτεχνικής Σχολής του Παρισιού άπαιτούν συνδιοίκηση. Τά άκόλουθα πανεπιστήμια και σχολές υιοθετούν τή συνδιοίκηση προσωπικού-φοιτητών σά μελλοντικό όργανωτικό μοντέλο: Μπρέστ, Τούρς, Στρασβούργο, Αιξ, Ρέν. Τό πανεπιστήμιο τής Καγιέν γίνεται αυτόνομο. Όλες οι σχολές του πανεπιστήμιου τής Τουλούζης έχουν τώρα καταληφτεί: οι φοιτητές δημιουργούν μικτές έπιτροπές δράσης με άπεργούς οικοδόμους στή Μπρεσσόν και τή Νάντη. Συζητήσεις και μαθήματα άπό τούς ίδιους τούς φοιτητές γίνονται στό Πουατιέ, τό Σαιντ-Ετιέν, τό Μπορντώ, τό Μονπελλιέ και τό Νανσύ. Οί Ιατρικές σχολές τής Λυών και τής Νάντης άπεργούν. Κατάληψη τής Γεωπονικής Σχολής του Παρισιού. Οί φοιτητές και τό προσωπικό εκδίδουν κοινή ανακοίνωση όπου δηλώνουν τήν άρνησή τους νά γίνουν «τεχνοκράτες» και ζητάνε τή δημιουργία έπιτροπών δράσης φοιτητών, εργατών κι άγροτών (CLEOP). Συγκροτούνται CLEOP στό Ροάν, τό Μονπελλιέ, τό Σαιντ-Ετιέν, τήν Άνζέρ και τή Ρουέν. Οί περισσότερες σχολές κοινωνιολογίας τής χώρας άπεργούν. Τό **άτελιέ**, πού συγκροτήθηκε άπό φοιτητές και καλλιτέχνες στή Σχολή Καλών Τεχνών του Παρισιού, άρχίζει νά φτιάχνει πόστερ γιά νά βοηθήσει τό κίνημα: οργανώνονται συζητήσεις γιά τό ρόλο τής τέχνης στή νέα κοινωνία.

Στά νοσοκομεία:

Όμάδες ύποσηρικών του Ζάκ Λακάν (του γνωστού ψυχιάτρου) καταλαμβάνουν τά νοσοκομεία Άγίας Άννας, Πιτιέ και Κοσέν: ή διοίκηση εκδιώκεται κι οργανώνονται συζητήσεις μεταξύ φοιτητών, γιατρών κι άσθενών.

Πολιτιστικές δραστηριότητες:

Η ORTF μεταδίδει τελικά μία συζήτηση πάνω στα προβλήματα τών πανεπιστημίων, μεταξύ Κόν-Μπεντίτ, Σωβαζώ και Ζεσμάρ. Συγκαλείται γενική συνέλευση όλόκληρου του προσωπικού τής ORTF, πού ψηφίζει τήν άθοδο σε γενική άπεργία σαν τό μόνο τρόπο εξασφάλισης πραγματικής άνεξαρτησίας άπό τόν κυβερνητικό έλεγχο κι άπαιτεί τήν παραιτήση του διοικητικού συμβουλίου του ιδρύματος. Ο Ζάν Λουί Μπαρώ, διευθυντής του Όντεόν, ανακοινώνει ότι συμφωνεί με τούς φοιτητές πού κατέλαβαν τό θέατρο.

Στά συνδικάτα:

Σύγχυση βασιλεύει στή CGT, πού φαίνεται νά έχει χάσει τόν έλεγχο τών πίο πιστών

έργοστασιών της.

Στά κόμματα:

Ένταση έπικρατεί στις συζητήσεις άνάμεσα στή δεξιά και τήν άριστερή πτέρυγα τής κεντρικής έπιτροπής του ΚΚΓ. Ο Ζώρζ Μαρσαί στηλιτεύει δριμύτατα φοιτητές και άπεργούς.

Παρασκευή 17 Μάη: Κατάληψη τών έργοστασιών Μπερλιέ και Ροντσιασετά στό Ρόν. Σταματούν οι άεροπορικές πτήσεις. Η άπεργία εξαπλώνεται στα ναυπηγεία Σαιν Ναζέρ και Σέινε-Μαριτίμ. Τά τραίνα μποτιλιάρονται. Μία έπιτροπή δράσης δημιουργείται στή RATP, με τή βοήθεια φοιτητών. Πολλές άεροναυτικές εταιρείες άπεργούν. Κατάληψη του έργοστασιού Λέ Γκρεσό. Συνεχίζεται ή άπεργία τών ταχυδρομικών. Η Έθνική Στατιστική Υπηρεσία διακηρύσσει τήν ύποστήριξη της στους άπεργούς. Κατάληψη τών ναυπηγείων στην Προβένς και τήν Μπριτανί, καθώς επίσης και μερικών όρυχειών στό Βορρά. Μεγάλη διαδήλωση σε ύποστήριξη τών άπεργών στή Λυών.

Στά συνδικάτα:

Τό συνδικάτο τής άστυνομίας ύποστηρίζει ότι μία επικίνδυνη κατάσταση έπικρατεί στις τάξεις του και ότι μία άπεργία είναι ίσως άναπόφευκτη. Η CFDT ύποστηρίζει τήν εξαπλώση του άπεργιακού κινήματος.

Στήν ύπαιθρο:

Τά άγροτικά συνδικάτα FNSEA και CNJA, καλούν τούς άγρότες σε μαζική διαδήλωση στις 24 Μάη. Η FNSEA, εκπρόσωπος τών πίο πλούσιων άγροτών, προειδοποιεί τά μέλη της ν' άγνοήσουν τό φοιτητικό και εργατικό κίνημα, αλλά δέν εισακούγεται άπό μερικούς πού προχωρούν σε καταλήψεις κτημάτων. Στο Λουάρ-Άτλαντκ τό δικτυο διανομής παραλύει τελείως. Συγκροτείται μία όργάνωση φοιτητών-εργατών γιά τήν εξασφάλιση του έλέγχου τών τιμών, και τής παροχής όλων τών ύπηρεσιών.

Στά πανεπιστήμια:

Άγνοώντας τις άντιρρήσεις κι άπειλές τής CGT, οι φοιτητές άρχίζουν τή «Μεγάλη Πορεία» διαμέσου του Παρισιού προς τό έργοστάσιο τής Ρενώ στή Μπουλόν-Μπιγιανκούρ, όπου συναντιούνται με τούς εργάτες. Παρόμοιες συναντήσεις πραγματοποιούνται σ' όλη τή χώρα και σε μερικά μέρη συγκροτούνται μικτές έπιτροπές. Οί ήγέτες τών φοιτητικών όργανώσεων ύποστηρίζουν τή δημιουργία έθνικών έπιτροπών δράσης γιά τό συντονισμό όλης τής δράσης. Η UNEF εκδίδει ένα πρόγραμμα 4 σημείων: φοιτητική έξουσία, αυτόνομα πανεπιστήμια, άυτονομία τών μέσων έπικοινωνίας και συμμαχία φοιτητών-εργατών-άγροτών. Η Νομική Σχολή του Παρισιού άπορρίπτει τήν ύπάρχουσα καταναλωτική κοινωνία. Τό Έθνικό Ίνστιτούτο Πόλιτικής Έπιστήμης («Έπιστήμες Πό») άπαιτεί τή συνδιοίκηση, ή Ιατρική Σχολή ζητάει τήν άναδιοργάνωση τής ιατρικής περιθαλψης σύμφωνα με τις κοινωνικές άνάγκες και οι σχολές του Όρσαί και τής Σορβόννης άπαιτούν ριζική άναδιοργάνωση του πανεπιστημίου. Τά πανεπιστήμια τής Ρουέν και τής Νάντης άνακηρύσσουνται αυτόνομα, τής Νίκαιας και τής Λιμόζ καταλαμβάνονται, ενώ τής Γκρενόμπλ άναδιοργανώνεται ριζικά: άπεργίες στό Μπρέστ και τό Αιξ: ένα σύστημα συνδιοίκησης καθιερώνεται στην Τουλούζη κι οι συζητήσεις συνεχίζονται στή Λυών. Η Ντιζόν άπαιτεί τήν παραιτήση του Πεύριφιτ.

Στά λύκεια

Η CAL δυναμώνει. Ο Υπουργός Παιδείας δηλώνει ότι οι εξετάσεις του Ιούνη για τό μπακαλορέά θά διεξαχθούν κανονικά καθιερώνεται ή συνδιοίκηση σ' ένα λύκειο τής Βιλερμπάν.

Στά ελεύθερα επαγγέλματα

Σύγκρουση μεταξύ άριστερών και δεξιών δικηγόρων του Παρισιού πάνω στο ζήτημα τής αναδιοργάνωσης του νομικού επαγγέλματος. Κατάληψη του νοσοκομείου Μπρουσαί. Σχηματίζονται διευθυντικές επιτροπές στα νοσοκομεία Άγίας Άννας και Άγιου Άντωνίου, και συγκροτούνται μόνιμες επιτροπές διασύνδεσης με τούς φοιτητές ιατρικής.

Πολιτιστικές δραστηριότητες:

Κατάληψη πολλών παρισινών θεάτρων από ήθοποιούς, που οργανώνουν συζητήσεις με τό κοινό για τό ρόλο τής κουλτούρας. Τό συνδικάτο ήθοποιών κηρύσσει άπεργία για τήν προώθηση τής υπόθεσης μιάς νέας κοινωνίας. Η ORTF κατεβαίνει σέ άπεργία.

Σάββατο 18 Μάη: Ο Πομπιντού προεδρεύει έκτακτης σύσκεψης του ύπουργικού συμβουλίου. Μιά σφυγμομέτρηση τής κοινής γνώμης δείχνει ότι ένα 55% έπιθυμεί μιά νέα μορφή κοινωνίας, αλλά παρόλα αυτά ένα 50% είναι αντίθετο με τίσ άπεργίες.

Στά έργοστάσια:

Τό σιδηροδρομικό δίκτυο παραλύει ολότελα. Τό προσωπικό εδάφους τής Αίρ Φράνς καταλαμβάνει τό χώρο δουλειάς του. Κατάληψη σταθμών του μετρό και λεωφορείων. Οι ταχυδρομικοί καταλαμβάνουν τά ταχυδρομεία. Η άστυνομία έπεμβαίνει κι άνακαταλαμβάνει μερικά άπ' αυτά. Η άπεργία εξαπλώνεται τώρα και στίς μικρές έπιχειρήσεις.

Στά συνδικάτα:

Η CFDT ζητάει τή δημοκρατικοποίηση τής βιομηχανίας, ενώ ή CGT κι ή CGT-FO περιορίζονται σέ ποσοτικές διεκδικήσεις. Αλλά ό Ρομπέρ Κοτάβ, τής όμοσπονδίας τεχνιτών τής CGT-FO, δηλώνει: «Πρέπει νά δεχτούμε άσυνήθιστες προτάσεις για νά ξεφύγουμε από τή τωρινή μας κατάσταση: πρέπει νά μελετήσουμε και ν' άρχίσουμε νά οικοδομούμε μιά νέα κοινωνία που θά έγγυάται τήν έκφραση και τή συμμετοχή».

Στά κόμματα:

Τά κατεστημένα άριστερά κόμματα δέν μπορούν νά συμβαδίσουν με τό κίνημα. Τό PSU μιλάει για τήν άνάγκη καθιέρωσης του εργατικού έλέγχου και ζητάει τήν έξάπλωση των επιτροπών δράσης. Οι Γκωλιστές άρχίζουν νά οργανώνουν τίσ CDR (Επιτροπές Υπεράσπισης τής Δημοκρατίας). Οι άκροδεξιοί έθελοντές ζητούν σ' άντάλλαγμα τήν άποφυλάκιση του στρατηγού Ραούλ Σαλάν, που φυλακίστηκε στή διάρκεια του πολέμου τής Άλγερίας. 2.000 μέλη τής άκροδεξιάς όργάνωσης Occident διαδηλώνουν στο Έτουάλ.

Στά πανεπιστήμια:

Η κίνηση για τή καθιέρωση τής συνδιοίκησης δυναμώνει. Η ένωση μουσικών προχωρεί στήν άπεργία. Η Σχολή θετικών έπιστημών του Παρισιού καθιερώνει ένα προ-

σωρινό σύστημα συνδιοίκησης.

Στά νοσοκομεία:

Τά περισσότερα νοσοκομεία έχουν καταληφθεί. Μιά ψυχιατρική επιτροπή δράσης συγκροτείται στήν Άγία Άννα.

Πολιτιστικές δραστηριότητες:

Η Όπερά, ή Όπερά Κομίκ, ή TNP, ή TEP, τά θέατρα στο Σαιν Ντενίζ, τό Σατρουβιλ και τά πολιτιστικά κέντρα τής Τουλούζης, Καγέν και Λέ Άβρ καταλαμβάνονται. Δίνονται θεατρικές παραστάσεις στους δρόμους και στα έργοστάσια για τήν ψυχαγωγία των άπεργών. Τό κινηματογραφικό φεστιβάλ των Κανών διαλύεται. Τό συνδικάτο ήθοποιών διεκδικεί τό δικαίωμα καθορισμού του ρεπερτορίου από τούς ίδιους τούς θίασους. Οι δημοσιογράφοι τής ORTF παίρνουν τόν έλεγχο των είδησεογραφικών προγραμμάτων κι υπόσχονται ότι στο μέλλον θά είναι άντικειμενικά.

Κυριακή 19 Μάη: Ο Ντέ Γκώλ πραγματοποιεί σύσκεψη με τούς ύπουργούς του. Ο Πιέρ Μαντές-Φράνς ζητάει τήν παραίτηση τής κυβέρνησης. Η άπεργία άγκαλιάζει τώρα όλο τό συγκοινωνιακό δίκτυο, τίσ έθνικοποιημένες βιομηχανίες, τή μεταλλοβιομηχανία, τίσ τράπεζες, τίσ δημόσιες ύπηρεσίες κι ένα μέρος του τριτογενή τομέα. Οι επιτροπές δράσης οργανώνονται σέ όμοσπονδία. Ο Ροζέ Μπλέν κι ή Ντελφίν Σεϊρί ιδρύουν τήν επιτροπή δράσης φοιτητών-ήθοποιών, προκειμένου νά δοθούν παραστάσεις στους δρόμους. Ο Πιέρ Ταμπάρ δημιουργεί ένα θεατρικό έργαστήρι στή συνοικία Μουφφετάρ του Παρισιού, για τό συνδυασμό τής τέχνης με τήν επανάσταση. Τά σωματεία εργαζομένων τής ORTF που άπεργούν, συναντιούνται για νά πάρουν αποφάσεις για τήν παραπέρα δράση τους. Ο Πομπιντού ύποστηρίζει ότι ή κυβέρνηση πρέπει νά διατηρήσει τόν έλεγχο τής πάνω στήν ORTF, ύπονώντας ότι ή λογοκρισία είναι άναγκαία, γιατί στή σύγχρονη έποχή τό Κράτος χρειάζεται «σύγχρονα μέσα έλέγχου» του πληθυσμού.

Δευτέρα 20 Μάη:

Στά έργοστάσια:

Η άπεργία επεκτείνεται και στή Μισλέν και τήν Πεζώ, που δέν είχαν ποτέ γνωρίσει μιά μεγάλη άπεργία. Όλα τά σημαντικά λιμάνια κι όρυχεία έχουν τώρα παραλύσει. Η άπεργία εξαπλώνεται και στα μεγάλα καταστήματα του Παρισιού και των έπαρχιακών κέντρων. Προσχωρούν στήν άπεργία ή **Εθνική Βιβλιοθήκη** κι ή **Τράπεζα τής Γαλλίας**. Κατάληψη του έργοστασίου τής Σιτροέν. Οι εργάτες του έργοστασίου τής Ρενώ στή Μπουλόν-Μπιγιανκούρ ζητάνε τήν άνατροπή του καθεστώτος. Μόνο στή Λωρραίνη δέν είναι άπόλυτα άποτελεσματικό τό άπεργιακό κίνημα.

Στά συνδικάτα:

Η CFDT οργανώνει μιά συνέντευξη τύπου μαζί με τήν UNEF, όπου ό γραμματέας τής δηλώνει ότι ό κοινός τους στόχος είναι ή έξουσία κι όχι ή ίκανοποίηση μικροαίτημάτων. Ο Ζώρζ Σεγκύ, γραμματέας τής CGT, δηλώνει ότι δέν άσχολεϊται με τέτοιες «άνόητες ιδέες όπως ό εργατικός έλεγχος, ή αναμόρφωση τής κοινωνίας κι άλλες παρόμοιες έπινοήσεις». Επίσης δηλώνει στο ραδιοσταθμό Εύρώπη No 1: «Τά παιζω όλα για όλα σημαίνει μιά γενική αύξηση των μισθών, έγγυημένη άπασχόληση, μείωση του όριου συνταξιοδότησης, μείωση των εργασιμων ώρων, δίχως περικοπή του μισθού, κι υπεράσπιση κι επέκταση των συνδικαλιστικών δικαιωμάτων στο έργοστάσιο».

Αλλά οι τεχνικοί της CGT και της CGT-FO διακηρύσσουν την υποστήριξη τους στα φοιτητικά αιτήματα και την ιδέα του εργατικού ελέγχου.

Στά κόμματα:

Η Occident κάνει επιδρομή στο «**Επιστήμες Πό**», την Όπερά και το σταθμό του Σαιν Λαζάρ. Το PSU δηλώνει ότι η κρίση έχει γίνει τώρα κρίση της ίδιας της καπιταλιστικής κοινωνίας.

Στήν ύπαιθρο:

Η Όμοσπονδία FNSEA του Λουάρ-Ατλαντίκ ζητάει την κατάληψη των μεγάλων κτημάτων.

Στά πανεπιστήμια:

Το σύστημα των εξετάσεων εγκαταλείπεται στο Στρασβούργο και τη Νάντη. Οι νέες επιτροπές συνδιοίκησης αρχίζουν να λειτουργούν στη Γκρενόμπλ και τη Λιλ. Επιτροπές μεταρρύθμισης συγκροτούνται στη Ρέμ, στη νέα φαρμακευτική σχολή του Μπορντώ και στο Καθολικό Ίνστιτούτο του Παρισιού. Η συνδιοίκηση γίνεται δεκτή στη Μυλούζ.

Στά λύκεια:

Κατάληψη του λυκείου Έρρίκος Δ', στο Καρτιέ Λατέν. Οι συζητήσεις συνεχίζονται στα λύκεια που έχουν καταληφθεί, ενώ πολλά από αυτά οργανώνουν δικά τους μαθήματα κι αρχίζουν να μεταρρυθμίζουν το πρόγραμμα διδασκαλίας, με τη βοήθεια οργανώσεων γονέων.

Πολιτιστικές δραστηριότητες:

Μ' επικεφαλής τον Μισέλ Μπιτό, οι συγγραφείς καταλαμβάνουν τη Société des gens de lettres, και δημιουργούν μία επιτροπή με τη συμμετοχή εργατών και φοιτητών. Σχηματίζεται μία επιτροπή δράσης για να βοηθήσει τους φοιτητές της Σχολής Καλών Τεχνών. Οι φοιτητές Αρχιτεκτονικής του Παρισιού καταλαμβάνουν τα εργαστήριά τους και με τη βοήθεια αρχιτεκτόνων αρχίζουν να έκπονουν σχέδια για ένα νέο Παρίσι.

Η Όμοσπονδία Κέντρων Νεότητας δέχεται την αρχή της συνδιοίκησης.

Στις κοινότητες:

Τρομοκρατημένοι από τις άκροδεξιές οργανώσεις, χιλιάδες μετανάστες, που ζούσαν στις φτωχογειτονίες, αρχίζουν να εγκαταλείπουν τη χώρα. Ο άκριβης αριθμός τους δε θα γίνει ποτέ γνωστός, γιατί οι περισσότεροι είχαν έρθει στη χώρα παράνομα, αλλά τους άφηναν, προκειμένου να κρατηθούν οι μισθοί σε χαμηλά επίπεδα.

Τρίτη 21 Μάη:

Στά εργοστάσια:

Ο αριθμός των απεργών πλησιάζει τώρα τα 10 εκατομμύρια. Τα περισσότερα εργοστάσια έχουν καταληφθεί και γίνονται συζητήσεις που αφορούν τη μελλοντική διεύθυνση της βιομηχανίας και της κοινωνίας γενικότερα. Παρά την ολοκληρωτική παράλυση των δημόσιων υπηρεσιών, οι εργάτες υπόσχονται ότι οι βασικές υπηρεσίες θα συνεχίσουν να παρέχονται. Ολόκληρος ο τομέας πυρηνικής ενέργειας απεργεί. Οι εργάτες ζητάνε τον τερματισμό των πυρηνικών δοκιμών για πολεμικούς σκοπούς.

Στά συνδικάτα:

Νεαροί τεχνίτες και μηχανικοί καταλαμβάνουν τα κεντρικά γραφεία της CGC (Όργανωση Στελεχών), υποστηριζόμενοι από την πολιτική οργάνωση **Τεχνική και Δημοκρατία** και δημιουργούν μία ομάδα που ονομάζεται C, και έχει τα γραφεία της στη Σορβόνη.

Στήν ύπαιθρο:

Οι όμοσπονδίες της FNSEA στο Άλλιέ, το Κρές και τη Μπριτανύ, αρνιούνται να περιμένουν την κήρυξη μιάς εθνικής απεργίας, κι αρχίζουν να καταλαμβάνουν μεγάλα κτήματα.

Τά πανεπιστήμια:

Οι εξετάσεις αναβάλλονται ή εγκαταλείπονται στο Κλερμόν Φεράν, στη Μασσαλία και το Μονπελιέ. Καταλαμβάνεται η Ντιζόν. Η Νομική Σχολή του Παρισιού δέχεται τη συνδιοίκηση.

Στά λύκεια:

Η απεργία εξαπλώνεται τώρα και στα τεχνικά λύκεια. Σε μερικές περιοχές παίρνουν μέρος στην απεργία ακόμα και μαθητές του δημοτικού. Το λύκειο Τυργκό, στο Παρίσι, αρχίζει να εφαρμόζει πειραματικά τη συνδιοίκηση.

Στά ελεύθερα επαγγέλματα:

Συζητήσεις πάνω στο ρόλο της ιατρικής και της ψυχιατρικής, συνεχίζονται στην Άγια Άννα, τον Άγιο Αντώνιο, τον Άγιο Λουδοβίκο, τις Βερσαλλίες και το Κοσέν. Μαζικές παρατήσεις των γιατρών που εκπαιδεύονται σε ιδιωτικά νοσοκομεία. Νεαροί δικαστικοί αρχίζουν να οργανώνονται σε σωματείο, συζητώντας πώς να δημιουργήσουν ένα ανεξάρτητο δικαστικό σύστημα. Καλούν τον Μαντές Φράνς ν' αναλάβει την εξουσία.

Πολιτιστικές δραστηριότητες:

Καταλαμβάνονται τα πολιτιστικά κέντρα της Μπούρζ, της Γκρενόμπλ, του Αιξ. Ίδρύεται επιτροπή φοιτητών-συγγραφέων.

Τετάρτη 22 Μάη: Η κυβέρνηση αρνείται να επιτρέψει στον Κόν-Μπεντίτ, που είχε ταξιδέψει στο εξωτερικό, να ξαναγυρίσει στη χώρα.

Στά πανεπιστήμια:

Η αντίδραση στην άρνηση της Κυβέρνησης να επιτρέψει την είσοδο του Κόν-Μπεντίτ στη χώρα είναι άμεση. Σε λιγότερο από 2 ώρες, μετά από κάλεσμα της UNEF και της SNESup, πάνω από 10.000 άτομα πραγματοποιούν πορεία στο Παλαιό Μπουρμπόν. Η CGT χαρακτηρίζει τη διαδήλωση προβοκάτσια και καταγγέλει τους οργανωτές της. Η ENA (Εθνική Σχολή Διοίκησης) ζητάει κοινωνικές μεταρρυθμίσεις. Τα αιτήματα των φοιτητών του «**Επιστήμες Πό**», υποστηρίζονται από το επιστημονικό προσωπικό. Οι εξετάσεις αναστέλλονται στη Λιμόζ.

Στά λύκεια:

Οι μαθητές ενός λυκείου της Μασσαλίας τό μετονομάζουν «Λύκειο της Παρισινής Κομμούνας».

Στά έργοστάσια:

Η άπεργία συνεχίζει νά εξαπλώνεται. Η FEN άπεργεί. Η άστυνομία συνεχίζει νά εκδιώκει τούς άπεργούς από τά ταχυδρομεία.

Στά συνδικάτα:

Μέ μιά κοινή ανακοίνωσή τους ή CGT και ή CFDT δηλώνουν τή θέλησή τους νά διαπραγματευτούν μέ τήν κυβέρνηση γιά μιά επέκταση τών συνδικαλιστικών δικαιωμάτων. Η CFDT ανακοινώνει ότι υποστηρίζει τίς άπόψεις πού έκφράστηκαν από τό PSU. Ζητάει τήν κατάργηση τής καπιταλιστικής κοινωνίας κι ένθαρρύνει τούς έργάτες «νά πάρουν τόν έλεγχο τής εργασίας και του μέλλοντός τους». Η CNJA ζητάει «μιά άληθινή οικονομική και κοινωνική δημοκρατία» και κηρύσσει μιά γενική άπεργία τών νεαρών άγροτών.

Στά έλεύθερα έπαγγέλματα:

Τά γραφεία τής Γενικής Ένωσης Ποδοσφαιριστών καταλαμβάνονται από φιλάθλους. Η Ένωση Νέων Δικηγόρων άπαιτεί «έξανθρωπισμό τής δικαιοσύνης».

Πέμπτη 23 Μάη:

Στά πανεπιστήμια:

Οί φοιτητές διαδηλώνουν γιά νά έμποδίσουν τήν είσοδο τής άστυνομίας στό Καρτιέ Λατέν. Στή διάρκεια τής προηγούμενης βδομάδας ή φυσιογνωμία του Καρτιέ είχε αλλάξει. Οί φοιτητές κι οί έργάτες έκτελούσαν χρέη τροχονόμου, στή θέση τών άστυνομικών πού είχαν εξαφανιστεί. Επίθεση τής άστυνομίας στό φοιτητικό όδοφράγμα. Συλλαμβάνονται 2.000 άτομα. Διαδηλώσεις στή Λυών, τό Μπορντώ και τήν Καγέν. Ένώ έπιβεβαιώνει ξανά τήν υποστήριξη της στό φοιτητικό κίνημα, ή CFDT άρνεϊται νά πάρει μέρος στίς διαδηλώσεις.

Σύσκεψη τών έπιτροπών δράσης στή Σορβόννη. Τό Έθνικό Συνέδριο τής SNESup έγκρίνει τή στάση πού πήρε ό γραμματέας της Άλλαίν Ζεσαμάρ.

Αναβάλλονται ή έγκαταλείπονται οί έξετάσεις στό Νανσύ, τό Μπορντώ, τή Μπρεσσόν, τή Λυών, τή Λιμόζ, τή Ρέν, τήν Τουλούζη και τό Πουατιέ.

Η CNRS συζητάει τήν αναδιοργάνωση κι έπαναπροσανατολισμό τής έρευνας. Καταλαμβάνεται τό Έθνικό Παιδαγωγικό Ίνστιτούτο και μετονομάζεται σέ **Λαϊκό Παιδαγωγικό Ίνστιτούτο**.

Στά λύκεια:

Ο Ύπουργός Παιδείας παραδέχεται ότι δέν μπορούν νά διεξαχθούν οί έξετάσεις γιά τό **μπακαλορέά** μέ τήν παραδοσιακή του μορφή. Οί καταλήψεις συνεχίζονται.

Στά συνδικάτα:

Η CFDT βάζει σάν μίνιμουμ αίτημά της ένα βαθμό εργατικού έλέγχου σέ κάθε χώρο δουλειάς. Η CGT αντίτιθεται. Ο βασικός όμιλητής τής CGT πάνω σέ οικονομικά θέματα, Άντρέ Μπαρζονέ, παραιτείται, καθώς κι ό Άρτύρ Άνέζ, σ' ένδειξη διαμαρτυρίας γιά τήν άρνηση τής CGT νά υποστηρίξει τούς φοιτητές, και τήν άπροθυμία της νά ένθαρρύνει τό κίνημα. Η CGS διασπάται. Δημιουργείται μιά νέα όργάνωση πού ονομάζεται **Νέα Στελέχη**.

Στά κόμματα:

Τό ΚΚΓ σπαράζεται έσωτερικά από τή σύγκρουση τών 3 κύριων φραξιών του: εκεί-

νους πού ύποστηρίζουν τά παραδοσιακά αίτήματα κι εργάζονται μέσα στό πλαίσιο τής ύπάρχουσας κοινωνίας - Ζώρζ Μαρσαί, Βαλντέκ Ροσέ -, εκείνους πού ζητάνε μιά πιά άποφασιστική δράση - Λουί Άραγκόν, Ροζέ Γκαρωντύ, Ρολά Λερού -, κι εκείνους πού ύποστηρίζουν μιάν έπιστροφή στό Σταλινισμό - Ζάκ Ντυκλώ και Ζανέτ Τορέζ.

Η ΠΟΛΙΤΙΚΗ ΕΠΑΝΑΣΤΑΣΗ

Παρασκευή 24 Μάη: Ο Ντέ Γκώλ ανακοινώνει σέ τηλεοπτικό μήνυμά του ότι τόν επόμενο μήνα θά διεξαχθεί δημοψήφισμα γιά τό ζήτημα τής «συμμετοχής» κι ότι άν ήττηθεί θά παραιτηθεί. Η άμεση αντίδραση είναι δυοσιστία από μέρος τής δεξιάς, έχθρότητα από μέρος του Κέντρου και περιφρόνηση από μέρος τής Άριστεράς. Τά συνδικάτα δηλώνουν ότι μπορούν τώρα νά πετύχουν αυτό τό στόχο και δίχως τή βοήθειά του. Ο Μαντές Φράνς λέει ότι ό λαός δέν είναι πρόθυμος νά περιμένει.

Μετά από μιά διαδήλωση τής CGT, στήν όποία πήραν μέρος 150.000 άτομα, πάνω από 200.000 συγκεντρώνονται στό Γκάρ ντέ Λυών. Η άστυνομία έπεμβαίνει κι έπακολουθεί μιά μεγάλη σύγκρουση. Μόλις τελειώνει ή όμιλία του Ντέ Γκώλ, οί διαδηλωτές, σέ μικρές ομάδες, κάνουν πορεία μέσα στό Παρίσι κι ύψώνουν όδοφράγματα. Άστυνομικά τμήματα λεηλατούνται, ή Μπούρζ πυρπολείται. Οί άστυνομικοί χτυπάνε άδιάκριτα όλους τούς περαστικούς, συμπεριλαμβανομένων κι εργαζομένων στόν Έρυθρό Σταυρό. Μόνο στό Παρίσι, κάμποσοι σκοτώνονται κι έκατοντάδες τραυματίζονται.

Άλλες διαδηλώσεις γίνονται στή Μπουλόν-Μπιγιανκούρ, στό Όμπερβιλιέ, στό Ίβρύ, στό Άρζαντέιγ, στήν περιοχή του Παρισίου, και καταλήγουν σέ όδομαχίες. «Οί δρόμοι είναι δικοί μας», φωνάζουν οί έργάτες. Στή Λυών, τό Στρασβούργο, τό Μπορντώ, τό Περινιέ, κι ιδιαίτερα στή Νάντη, έργάτες, φοιτητές ακόμα κι άγρότες, συγκρούονται μέ τήν άστυνομία. Ένας αξιωματικός τής άστυνομίας πεθαίνει στή Λυών κι οί άπεργοί καταλαμβάνουν ούσιαστικά τή Νάντη. Ο Ντέ Γκώλ πραγματοποιεί συνομιλίες μέ άκροδεξιούς κι επικοινωνεί μέ τό Στρατηγό Μασύ στή Γερμανία, προκειμένου νά έξασφαλίσει τήν υποστήριξη του στρατού.

Στήν ύπαιθρο:

Οί άγροτικές διαδηλώσεις είναι οί μεγαλύτερες από όσες γνώρισε ποτέ ή Γαλλία. Στή Νάντη, οί άγρότες, μαζί μέ έργάτες και φοιτητές, καταλαμβάνουν τή «Βασιλική Πλατεία» και τήν μετονομάζουν σέ «Λαϊκή Πλατεία». Μάχες διεξάγονται στό Ότ-Βιέν.

Πολιτιστικές δραστηριότητες:

Οί έργάτες τής έφημερίδας **Φιγκαρό** άρνούνται νά τυπώσουν άρθρα του Ρειμόν Άρόν (πρώην καθηγητή Κοινωνιολογίας στό Πανεπιστήμιο του Παρισίου), εκτός κι άν «σέβεται περισσότερο τά γεγονότα».

Στά πανεπιστήμια:

Όλες οί σχολές Ίατρικής έχουν τώρα καταληφθεί κι επεξεργάζονται πυρετώδικα νέες μορφές όργάνωσης. Στό Αίξ όλες οί πανεπιστημιακές σχολές έχουν επίσης καταληφθεί.

Σάββατο 25 Μάη: Οι διαδηλώσεις συνεχίζονται. Πραγματοποιούνται 795 συλλήψεις, ενώ ο αριθμός των τραυματιών φτάνει τους 500. Οι γάλλοι νομπελίστες, μαζί με τόν Κλώντ Λεβύ Στρώς, τονίζουν ότι η κυβέρνηση άπειλει τώρα ν' άφανίσει τούς φοιτητές. Ο Πομπιντού προειδοποιεί ότι κάθε νέα διαδήλωση θα διαλύεται με κάθε μέσο.

Στά συνδικάτα:

Η Κυβέρνηση έρχεται σέ διαπραγματεύσεις με συνδικαλιστές ήγέτες. Στις 3 μμ πετυχαίνεται μιά γενική συμφωνία. Οι διαπραγματεύσεις κατά κλάδο θα πραγματοποιηθούν άργότερα τήν ίδια μέρα.

Οι διαδηλώσεις συνεχίζονται στό Μπρέστ, τή Ρέμ, τό Κλερμόν-Φεράν, τή Γκρενόμπλ, τή Μασσαλία, τήν Τουλούζη, και τό Μπορντώ, όπου ο αριθμός των τραυματιών φτάνει τούς 100.

Στά κόμματα:

Ο Φρανσουά Μιτεράν ζητάει τήν προκήρυξη εκλογών.

Στά πανεπιστήμια:

Η UNEF δηλώνει ότι δέν θεωρεί τήν Κυβέρνηση βάσιμο και νόμιμο διαπραγματευτή τό πανεπιστήμιο πρέπει νά πάρει τίσ ύποθέσεις του στά χέρια του. Οργανώνεται διαδήλωση για τή Δευτέρα.

Τό προσωπικό τής Σορβόννης άπορρίπτει τήν ιδέα τής κρατικής μεταρρύθμισης του πανεπιστημίου. Ησυνδιοίκηση καθιερώνεται στό Μονπελλιέ.

Ίδρυση τής CPRECA (Έπιτροπή προετοιμασίας μιάς μεταρρύθμισης τής διδασκαλίας των καλών τεχνών).

Πολιτιστικές δραστηριότητες:

Οι διευθυντές 30 θεάτρων και Πολιτιστικών Κέντρων συγκεντρώνονται στό **Τεάτρ ντέ Λά Σιτέ** του Ροζέ Πλανσόν, στή Βιγερμπάν. Διακηρύσσουν ότι ή κουλτούρα πού δέν πολιτικοποιεί είναι άχρηστη και ότι ή κοινωνία όπου ο άνθρωπος μπορεί νά έπινοήσει τή δική του άνθρωπιά, είναι ή μόνη δίκαιη κοινωνία: «Ξεκινώντας από τήν παραδοχή ότι ή κουλτούρα πρέπει νά προσφέρει στον άνθρωπο τά μέσα για νά σπάσει τήν άπομόνωσή του, νά ξεφύγει από τό γκέττο του, και νά τοποθετηθεί συνειδητά μέσα στήν πραγματική κοινωνική και ιστορική προοπτική, άπελευθερώνοντας τόν έαυτό του από τίσ μυστικοποιήσεις μιάς κοινωνικής τάξης, πού τόν μετατρέπει σέ συνένοχο των άπάνθρωπων εκείνων καταστάσεων πού έξαναγκάζονται νά ύποστει». Ο Ζάν Λουί Μπαρρώ, μολονότι δέν ήταν παρών, προσυπογράφει αυτή τή διακήρυξη.

Κυριακή 26 Μάη:

Στις δημοτικές εκλογές τής Ντιζόν, τά άριστερά κόμματα σημειώνουν μεγάλη άνοδο. Συνεχίζονται οι διαπραγματεύσεις μεταξύ τής Κυβέρνησης, τής CNPF και των συνδικάτων. Ο Άντρέ Μπαρζονέ προειδοποιεί ότι δέν πρέπει νά έμπιστευεται κανείς τήν CGT, άφου ένσωματώνεται προοδευτικά στό Κράτος.

Δευτέρα 27 Μάη:

Στά συνδικάτα:

Μετά άπό 24 ώρες διαπραγματεύσεις, ή κυβέρνηση, ή CNPF και τά συνδικάτα καταλήγουν στίς συμφωνίες τής Γκρενέλ, πού ανεβάζουν τό κατώτατο όριο μισθού σέ 5 φρ. τήν ώρα, κι όλους τούς μισθούς κατά 10%, μειώνουν κατά τι τίσ εργάσιμες ώρες

κι έπεκτείνουν κάπως τά συνδικαλιστικά δικαιώματα. Η CGT ισχυρίζεται ότι ή λύση βρέθηκε, ή CFDT είναι κατά κάποιο τρόπο λιγότερο χαρούμενη κι ή CNPF τονίζει τό «νέο και βαρύ τίμημα».

Στά εργοστάσια:

Γίνονται συγκεντρώσεις για νά συζητηθούν οι συμφωνίες. Οι τελευταίες άπορρίπτονται σχεδόν παντού, ιδιαίτερα από τούς νεαρούς εργάτες και τεχνίτες. Έργάτες πού συγκεντρώθηκαν στή Ρενώ, στή Σιπροέν και τό Μπερλιέ άρνούνται νά δεχτούν τίσ συμφωνίες.

Στό εργοστάσιο τής Ρενώ, ο Σεγκύ άποδοκιμάζεται. Οι όμοσπονδίες τής CGT στό Λουάρ-Άτλαντίκ έπιτρέπουν στή συνομοσπονδία νά δηλώσει ότι ο άγώνας είναι πολιτικός, όχι οικονομικός. Η άπεργία έξαπλώνεται και στά εργοστάσια γκαζιού στή Λάκ, τήν Κανταρές, και τή Φίλιπς. Οι εργάτες τής Σύντ-Άβιασιόν στή Μασσαλία, διακηρύσσουν ότι ή άπεργία είναι μέρος του γενικότερου κινήματος για τήν άνατροπή τής κυβέρνησης και τήν έγκαθίδρυση ενός σοσιαλιστικού καθεστώτος. Η CFDT άρνείται νά ύπογράψει τίσ συμφωνίες τής Γκρενέλ. Οι διαπραγματεύσεις νεκρώνονται. Πολεοδόμοι προσχωρούν στήν άπεργία δηλώνοντας ότι ή άνάπτυξη των πόλεων είναι αιχμάλωτη τής κερδοσκοπίας του καπιταλιστικού συστήματος.

Στά κόμματα:

Η κυβέρνηση πανικόβλητη περνάει στήν άντεπίθεση. Ο Φουσέ, ο ύπουργός έξωτερικών, δηλώνει ότι τό κίνημα διευθύνεται και χειραγωγείται από τά άποβράσματα τής κοινωνίας, πού έχουν μυστικά όπλοστάσια σ' όλη τή χώρα. Η Κυβέρνηση σταματάει τή διανομή πετρελαιο, ρίχνοντας τήν ευθύνη στους άπεργούς. Άνακοινώνεται ότι τό δημοψήφισμα θα γίνει στίς 4 Ιούνη.

Τό ΚΚΓ διαχωρίζει τή θέση του άπ' τούς φοιτητές κι ο Ζάν Πιέρ Βιζιέ, ένας άπ' τούς ήγέτες των έπιτροπών δράσης, διαγράφεται άπ' τό κόμμα. Η Όμοσπονδία τής Άριστεράς άπορρίπτει τήν ιδέα συγκρότησης μιάς κυβέρνησης συνασπισμού μαζί με τό ΚΚΓ. Οι δεξιοί Γκωλλιστές άρχίζουν διαπραγματεύσεις με τίσ άλλες δεξιές οργανώσεις.

H ΝΕΑ ΠΟΛΙΤΙΚΗ

Γίνεται μεγάλη συκέντρωση στό στάδιο Σαρλετύ του Παρισιοϋ, όπου παίρνουν μέρος 50.000 άτομα, με σκοπό τή χάραξη μιάς νέας πορείας του κινήματος. Υποστηρίζεται από τήν **22 Μάρτη**, τήν UNEF, τή SNESup, τή FEN, τήν CAL, τή JCR, τμήματα τής Όμοσπονδίας τής Άριστεράς, τό PSU, τή CFDT, κι άπευθύνουν χαιρετισμό ο Ροκάρ, εκ μέρους του PSU, κι ο Μπαρζονέ. Ο τελευταίος δηλώνει: «Αυτό πού θέλουν οι εργάτες είναι ή έργατική έξουσία στα εργοστάσια, όπως οι φοιτητές θέλουν τή φοιτητική έξουσία στα πανεπιστήμια». Τό PSU διακηρύσσει ότι πρέπει νά σχηματιστεί μιά προσωρινή κυβέρνηση.

Γίνονται τοπικές συγκεντρώσεις σ' όλη τή χώρα. Συμμετέχουν σ' αυτές πολλά τμήματα τής CGT, παρά τίσ προειδοποιήσεις των ήγετών τους. Ένας συνασπισμός φοιτητών, εργατών, άγροτών, φαίνεται νά δημιουργείται σέ πολλές περιοχές, ακολουθώντας τό παράδειγμα του Λουάρ-Άτλαντίκ. Μεγάλες διαδηλώσεις στήν Τουλόν και τήν Νάντη, τό Κλερμόν Φεράν, τή Μασσαλία και τή Μπεσασόν.

Στά πανεπιστήμια και τά λύκεια:

Η γενική συνέλευση τής Ιατρικής Σχολής του Παρισιοϋ ζητάει πλήρη άυτόνομια,

συνδιοίκηση και μεταρρύθμιση της ιατρικής εκπαίδευσης και της ιατρικής περιθαλψής, προς όφελος της εργατικής τάξης. Αναβάλλονται ξανά οι εξετάσεις για το μπακαλορέα. Ο Άλαϊν Ζεσάρ, γραμματέας της SNESup παραιτείται για να αφοσιωθεί στις επιτροπές δράσης και την πολιτική οργάνωση.

Πολιτιστικές δραστηριότητες:

Οι ιδιοκτήτες γκαλερί ανακοινώνουν την υποστήριξή τους στο κίνημα, διακηρύσσοντας ότι η τέχνη δεν είναι εμπόρευμα κι ότι πρέπει να παίζει ένα κοινωνικό ρόλο

Στά εργασίας:

Οι διαπραγματεύσεις συνεχίζονται σε όρισμένους τομείς της οικονομίας. Ανακοινώνονται νέες άπεργιες σε μικρές εταιρίες της Μπριτανύ. Η Καγέν αποκόβεται από φοιτητές κι εργάτες. Συνεχίζονται στην Γκρενόμπλ οι συναντήσεις μεταξύ φοιτητών και εργατών με θέμα την τοπική αυτονομία. Η CFDT ζητάει την επέκταση του άπεργιακού κινήματος. Πυρήνες της απαιτούν τον πλήρη εργατικό έλεγχο.

Στις επιτροπές δράσης:

Αποτυχαίνει η απόπειρα συντονισμού των διαφόρων δυνάμεων που είχαν συγκεντρωθεί στο στάδιο Σαρλετύ. Συμφωνούν μόνο στο να εκδώσουν ένα κοινό κάλεσμα σε όλους τους υποστηρικτές τους, για να σαμποτάρουν το δημοψήφισμα. Στο εργοστάσιο CSF, στο Μπρέστ, οι εργάτες αρχίζουν να μετασηματίζουν την άπεργιακή επιτροπή σε διευθυντική επιτροπή για να κινήσει το εργοστάσιο.

Στά κόμματα:

Γίνεται τελικά δεκτή η παραίτηση του Πεύριφιτ. Το Συμβούλιο του Κράτους χαρακτηρίζει το δημοψήφισμα άντισυνταγματικό. Τα κόμματα ζητάνε το σχηματισμό προσωρινής κυβέρνησης.

Πολιτιστικές δραστηριότητες:

Το πρακτορείο Γαλλικού Τύπου κι οι εκδοτικοί οίκοι κατεβαίνουν σε άπεργία. Το κίνημα του θεάτρου του δρόμου εξαπλώνεται.

Στά εργασίας:

Το άπεργιακό κίνημα φτάνει στο Ζενιθ του. Οι εργάτες περιμένουν το επόμενο βήμα μετά την κατάληψη των εργοστασίων, αλλά έξω από τις μεγάλες διαδηλώσεις που γίνονται στην Γκρενόμπλ, στη Νίκαια, στην Καγέν, στο Σαιντ Ετιέν, στη Λυών, κι ιδιαίτερα στη Μασσαλία, δεν υπάρχει καμιά παραπέρα εξέλιξη.

Στά συνδικάτα:

Η CGT αποφασίζει να ανακόψει την πορεία του κινήματος και, προσπαθώντας να το ελέγξει, διοργανώνει μια διαδήλωση στη Βαστίλλη, όπου συμμετέχουν 250.000 άτομα.

Στά κόμματα:

Το απόγευμα αρκετοί «ύψηλά ιστάμενοι» υπάλληλοι σημαντικών υπηρεσιών, πηγαίνουν στη Σορβόννη για να διαπραγματευτούν τον τρόπο μεταβίβασης της εξουσίας στις επιτροπές δράσης που, κατά τη γνώμη τους, θα ανέβουν στην εξουσία πολύ σύν-

τομα. Οι διαπραγματεύσεις ανάμεσα στα κόμματα της Άριστερας καταλήγουν σε άδιέξοδο, γιατί αυτά δεν μπορούν να διανοηθούν την ανάληψη της εξουσίας δίχως έκλογες. Το ΚΚΓ αντιμετωπίζει σοβαρή έσωτερική κρίση. 36 διανοούμενοι του κόμματος ζητάνε μια έσωτερική συζήτηση πάνω στο ρόλο του κόμματος. Ο Ζισκάρ ντ' Εσταίν, εκ μέρους των δεξιών Γκωλλιστών, λέει ότι η χώρα χρειάζεται έκλογες και μια νέα κυβέρνηση. Ενώ κυκλοφορούν φήμες για πιθανή παραίτησή του, ο Ντέ Γκώλ συναντιέται με το στρατηγό Μασσύ, ο οποίος με αντάλλαγμα την άποφυλάκιση του Σαλάν, κι άλλες οικονομικές και πολιτικές παραχωρήσεις, υπόσχεται ότι ο στρατός θα υπακούσει σε οποιαδήποτε νόμιμη κυβέρνηση, αλλά δε θα επέμβει άνοιχτά, έστω κι αν το ΚΚΓ ταχθεί με το μέρος των επαναστατών.

Στά πανεπιστήμια και τά λύκεια:

Η συνδιοίκηση υιοθετείται στο Μονπελλιέ. Η CAL εκδίδει ένα κείμενο για την αυτονομία των λυκείων, την κοινοτική αυτοδιοίκηση και την καθιέρωση μιάς αντιταυραρχικής εκπαίδευσης. Οι φοιτητές Ιατρικής, Οδοντιατρικής και Φαρμακευτικής, ζητάνε την καθιέρωση συμβουλευτικών κέντρων, ολοκληρωμένης έρευνας και δομών συνδιοίκησης.

Πολιτιστικές δραστηριότητες:

Οι μουσικοί κι οι ήθοιοι ανακοινώνουν ότι θα σαμποτάρουν την ORTF.

Πέμπτη 30 Μάη:

Οι Γκωλλιστές περνάνε στην άντεπιθεση. Οργανώνουν μια διαδήλωση για το βράδυ, στην Πλατεία Κονκόρντ, που συγκεντρώνει ένα εκατομμύριο περίπου άτομα. Οι διαδηλωτές φωνάζουν συνθήματα όπως «Ο Κόν-Μπεντίτ στο Νταχάου» και «Οι φοιτητές στα κρεματώρια». Σε πολλές πόλεις οι διαδηλώσεις είναι βίαιες. Γκωλλιστές επιτίθενται σε εργοστάσια, ξυλοκοπούν εργάτες και πυροβολούν άριστερους διαδηλωτές. Η συμμαχία τους με τον OAS είναι φανερή.

Ο Ντέ Γκώλ διαλύει τη Βουλή, προκηρύσσει έκλογες και σχηματίζει νέα κυβέρνηση. Το ΚΚΓ σιωπά. Μόνο το PSU καλεί τους όπαδούς του να «παραλύσουν την Κυβέρνηση». Έχει, όμως, άντληφτει ότι το παιχνίδι χάθηκε. «Ανεκαθεν λέγαμε ότι ο Γκωλλισμός ήταν έξαιρετικά άδύναμος οικονομικά και κοινωνικά, όχι όμως και θεσμικά, κι ότι για να τον νικήσει κανείς θα έπρεπε να χρησιμοποιήσει διαφορετικές μεθόδους από κείνες που χρησιμοποιήθηκαν ως τώρα από τις παραδοσιακές πολιτικές ομάδες».

Στά εργασίας:

Μπροστά στην άδυναμία της Άριστερας, η επιστροφή στην «τάξη» είναι η μόνη λογική δυνατότητα. Αρχίζουν ξανά οι διαπραγματεύσεις σε πολλούς τομείς.

Πολιτιστικές δραστηριότητες:

Οι εργάτες απαιτούν από τις εφημερίδες να ναι πιο άντικειμενικές άπέναντι στο άπεργιακό κίνημα. Το σωματείο των ήθοιοών ζητάει το σχηματισμό μιάς λαϊκής και δημοκρατικής κυβέρνησης.

Η ΑΝΤΕΠΑΝΑΣΤΑΣΗ ΚΑΙ Η ΝΕΑ ΠΟΛΙΤΙΚΗ

Παρασκευή 31 Μάη:

Στά έργοστάσια:

Οι διαπραγματεύσεις ξαναρχίζουν παντού. Η CGT ύπόσχεται να σεβαστεί τις νέες συμφωνίες. Αρχίζουν να λειτουργούν ξανά οι μικρές επιχειρήσεις, τα ταχυδρομεία της Δυτικής και ΝΔ Γαλλίας, τα όρυχεία ποτάσας κι η EDF (Επιχείρηση Ηλεκτρισμού). Αλλά σε πολλές περιοχές ή κατάληψη των εργοστασίων συνεχίζεται. Η τυπική οργανωτική δομή περιλαμβάνει δύο επιτροπές: ή μία ασχολείται με την καθοδήγηση της άπεργίας, και ή άλλη με τό συντονισμό και τή μελέτη. Η κάθε μία παραμένει άφοσιωμένη στα δικά της καθήκοντα, αλλά όπως δηλώνει ένας έργατης της Ρενώ: «Μοῦ φαίνεται ότι έχουμε φτάσει πολύ κοντά σε κάτι όλοτελα νέο». Ο Σεγκύ προειδοποιεί τή CGT, να μην άνακατευτεί στις εκλογές.

Στά κόμματα:

Η νέα κυβέρνηση κατατρώγεται από τις ίδιες αντιθέσεις με τήν παλιά: άνάμεσα στην βασικά άτομικιστική, παλιά μεσαία τάξη και τούς τεχνοκράτες Γκωλλιστές. Η κυβέρνηση όρίζει τή διεξαγωγή των εκλογών για τις 23 και 30 Ιούνη. Φιλογκωλλιστικές διαδηλώσεις στή Μπρεανσόν κι αντίδιαδηλώσεις στό Μπρέστ, τό Κλερμόν Φεράν, τή Λυών, τό Νανσύ, και τήν Νάντη, Αντιγκωλλιστικές διαδηλώσεις άγροτων, ιδιαίτερα στή Δ. Γαλλία.

Στά πανεπιστήμια:

Άποφασίζεται ή διεξαγωγή εξέτάσεων για ένα τροποποιημένο μπακαλορέα με τή μορφή προφορικής εξέτασης. Η συνδιοίκηση υιοθετείται στήν Τούρ.

Σάββατο 1 Ιούνη και μετά:

Η άποκατάσταση τής «όμαλότητας» είναι πιά άναπόφευκτη μπροστά στήν άντοχή των κατεστημένων δομών και τήν άδυναμία του κινήματος να προσφέρει μιάν εναλλακτική λύση. Η λαϊκή δράση θά καναλιζαριστεί μέσα στήν τελική φόρμα του συλλογικού θεάματος, τις εκλογές. Η όργάνωση των επιτροπών δράσης, αντίθετα, προχωρεί. Τόν Ιούνη υπάρχουν 450 ομάδες σε εργοστάσια, κοινότητες και πανεπιστημιακές σχολές, που άπορρίπτουν οποιαδήποτε κυβέρνηση που δέ βασίζεται στον έργατικό έλεγχο κι εκφράζουν τήν άνάγκη για ένα έξωκοινοβουλευτικό κίνημα και μιάν νέα μορφή κοινωνικο-οικονομικής όργάνωσης. Στις 7 του μήνα, ό Ντέ Γκώλ άνακοινώνει τή δική του ιδέα για τή μεταρρύθμιση: συμμετοχή, χωρίς όμως άλλαγή των αξιών τής καταναλωτικής κοινωνίας και τής πολιτικής της όργάνωσης. Τά CRS καταλαμβάνουν τό εργοστάσιο τής Ρενώ στή Φλέν, μετά από μιάν άγρια μάχη. Στις 9 Ιούνη, επιστρέφει ό Ζώρζ Μπιντώ, πρώην άρχηγός του OAS, ενώ άπελαύνονται πολλοί άλλοδαποί φοιτητές κι έργατες. Στις 10 Ιούνη, αρχίζει ή προεκλογική έκστρατεία, στή διάρκεια τής όποιας οι Γκωλλιστές επισείουν τόν «Έρυθρό κίνδυνο». Στις 11 Ιούνη σκοτώνονται ένας μαθητής στό Μελύν και δύο έργατες στό εργοστάσιο τής Πεζώ στό Σοσώ· άκολουθεί βίαιη διαδήλωση στό Παρίσι όπου ύψώνονται 72 όδοφράγματα και πραγματοποιούνται πάνω από 1500 συλλήψεις· διαδηλώσεις και βίαιες εκδηλώσεις σημειώνονται στή Νάντη, τό Σαίν Ναζέρ και τή Λυών. Η Κυβέρνηση βγάζει εκτός νόμου κάμποσες άριστερές όργανώσεις, ενώ άφήνει άνενόχλητες τις δεξιές. Στις 14 Ιούνη ή κυβέρνηση παίρνει υπό τόν έλεγχο της τό Όντεόν, και στις 15 άποφυλακίζεται ό Ραούλ Σαλάν, ενώ αρχίζει μιάν έκστρατεία για τή σύλληψη άριστερων ήγετων. Στις 10 Ιούνη ή Σορβόννη καταλαμβάνεται από τά CRS. Στις 17, οι έργατες τής

Ρενώ ξαναπιάνουν δουλειά, και στις 20, οι έργατες τής Πεζώ. Στις 23, πάνω από ένα εκατομμύριο έργατες, συνεχίζουν να άπεργούν, ενώ οι Γκωλλιστές επικρατούν στον πρώτο γύρο των εκλογών. Στις 30 Ιούνη, ένας φοιτητής σκοτώνεται στή Λιλ, κι οι Γκωλλιστές όλοκληρώνουν τήν εκλογική τους νίκη.

Γι' αυτό, βέβαια «φταίει ό Κόν-Μπεντί», όπως δήλωσε τό Νο 2 του ΚΚΓ ό κ. Ζώρζ Μαρσαί. Σπή 1 Ιούνη, μιάν μεγάλη διαδήλωση ξεκινάει από τό Γκάρ Μονπαρνάς και διασχίζει τό Παρίσι φτάνοντας στό Γκάρ ντ' Όστερλίτς, όπου από τά στόματα των 50.000 διαδηλωτών βγαίνει τό τραγούδι «Αυτή ήταν μόνο ή άρχή, ό άγώνας συνεχίζεται».